

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

STORMFULDE HØJDER

Beretninger om livet i skoleparken

1948 - 2004

SKOLEPARKEN I CL. HOLTE

Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

20-2-2011 (N)
EX

STORMFULDE HØJDER

Beretninger om livet i Skoleparken

1948 - 2004

Indholdsfortegnelse

Indledning

Kan du huske...	Lotte Laulund	4
Skoleparkens historie	Jørgen Schunck	5

Hvad kom vi fra, og hvad kom vi til?

Fra Århus til Skoleparken	Lisbeth Tinning	7
Fra Malmosevej til Skoleparken	Ina og Johannes Tangå	9
Fra Nærumparken til Skoleparken	Birthe Kristensen	11
Fra Suhmsminde til Skoleparken	Anne Marie Hansen	12
Fra Havehus til Skoleparken	Inger Thomassen	14
Fra Amager til Søllerød	Børge Eilenberg	16
Tilbageblik fra 1956 i Skoleparken 2	Grethe Aistrup	17

Børnene i Skoleparken

At vokse op i Skoleparken fra 1950	Lotte Salling Reimer	21
En historie om familien Ruff	Vivi Ruff	24
Min barndom i Skoleparken	Lene Poulsen	27
Fastelavn	Lene	29

Miljøet i og omkring Skoleparken

Skoleparken 2 Mik og Muk	Birte Kristensen	30
Søen ved Skoleparken	Lisbeth Tinning	31
Vask	Lizy Hyldbo	33
Birthe Jensens Danseskole	Lisbeth Tinning	34
Nylonbussen	Lizza Hornum	35
Kirken	Lisbeth Tinning	36

Forretningerne i Skoleparken

Forretningsejendommen	Lisbeth Tinning	37
Slagterforretningen	Keld Flittner	39
Tobaksforretningen	Lilian Stegemüller	42
Biblioteket	Sonja Worsøe	44

Forsidebillede tegnet af Flemming Andersen

Bogen er produceret og trykt hos Idon Tryk - Holte.

Oktober 2004

Kan I huske den dag, da...?

Lotte Laulund, aktivitetsmedarbejder, cand.phil.

Birgit Schelde, opsøgende medarbejder, Socialrådgiver

Denne bog handler om livet i Skoleparken i sidste halvdel af 1900-tallet. Lige fra den dag de allerførste beboere flyttede ind i *Skoleparken 1* i 1948, til starten på det nye årtusinde – hvor Skoleparken 1'er blevet til hele fem afdelinger af *Gl. Holte Boligselskab*.

Bogen er blevet til i et samarbejde mellem nuværende og tidligere beboere i de fem afdelinger - og to medarbejdere fra Søllerød kommune. Den er resultatet af et længere forløb – og formålet har været at tegne et billede af Skoleparkens dagligliv. Desuden har målet været at styrke det lokale netværk i de nu fem afdelinger af boligselskabet. Og hvad er mere motiverende end at udveksle erindringer, man måske er fælles om?

Skoleparken hører til et af de relativt få sociale boligbyggerier i Søllerød Kommune. Og som sådan danner den en slags ø i Søllerøds hav af parcelhuse. Hvordan var det at leve på den ø? Hvad skete der i det daglige? Det fortæller denne bog om.

Projektet startede i september 2002 med et møde i festlokalet i Skoleparken 1. I mødet deltog – foruden *Jørgen Schunck*, formand for Gl. Holte Boligselskab - 25-30 beboere. Flere af dem er igennem et langt liv flyttet rundt mellem boligselskabets forskellige afdelinger, og alle gav udtryk for at de havde lyst til at mødes og arbejde videre med bebyggelsens – og deres egen - historie. Der var dermed etableret et bredt grundlag for et lokalhistorisk arbejde.

Gruppen har i perioden til marts 2004 holdt møde ca. en gang hver 14. dag – med deltagelse af de to kommunale 'tovholdere'. Undervejs har gruppens medlemmer hver især fortalt den del af deres historie som knytter sig til Skoleparken. Ud over gruppens egne medlemmer har vi haft besøg af personer med tilknytning til Skoleparken, og vi har haft kontakt med personer som har boet i Skoleparken i deres barndom. Disses erindringer indgår også i bogen.

Bidragene er blevet nedskrevet enten af den enkelte fortæller selv eller af en anden deltager. For overskuelighedens skyld har vi arbejdet med forskellige temaer såsom:

Barn i skoleparken - Hvor kom vi fra - og hvad kom vi til? - Skoleparkens forretninger - Festerne - Skoleparkens forskellige afdelinger mm.

Bogen skal ses som en række spredte erindringer, der tilsammen giver et billede af, hvordan det *også* har været at bo i Skoleparken i en periode i Danmark, hvor den samfundsmæssige og tekniske udvikling vel næppe er gået hurtigere.

Tak til alle deltagere i projektet (se navnelisten bag i bogen). Tak til Søllerød Kommune for at stille medarbejdere til rådighed; tak til Jesper Boysen på Byhistorisk Arkiv for hjælp undervejs - og tak til Gl. Holte Boligselskab for velvillig indstilling til projektet, lån af lokaler - og ikke mindst økonomisk støtte til udgivelse af bogen.

Skoleparkens historie

Jørgen Schunck – formand for Gl. Holte Boligselskab

Første gang bebyggelsen Skoleparken drøftes, er i sognerådet 28. september 1945. På dette møde taler man om at bygge et socialt boligbyggeri et sted i Gl.Holte, hvor der var store ledige arealer. Ingen afgørelse blev truffet.

Men tirsdag den 11. juli 1946 skriver Søllerød Tidende under overskriften: ”Stort socialt boligbyggeri i Søllerød Kommune” om, at Søllerød Kommunes sociale Boligforening har store planer om at bygge sociale boliger. Der havde været holdt møde den 8. juli 1946 på Ny Holte Hotel, hvor man havde indkaldt til møde med overskriften ”En helt ny By i Mariehøjkvarteret”. Foreningen havde planer om at opføre 9 – måske 11 - blokke med 264 lejligheder. Der skulle bygges et servicehus (som blev til butikkerne og selskabslokalerne). Man talte om en centralvarmeanstalt. Ja, det var den senere varmecentral. Man diskuterede, om der ikke også skulle bygges, hvad man kaldte et dag-børnehjem, hvilket aldrig blev til noget – desværre.

Så kom der gang i tingene. Allerede torsdag den 18. juli 1946, holdt man generalforsamling i foreningen (S.K.S.B.), hvor Robert Malmberg - brugsuddeleren i Gl.Holte - var kasserer. Skulle man købe jorden i Gl.Holte? Søllerød Kommune var sælgeren. Man besluttede at købe 85.000 m² til en pris af 4,35 pr.m² - ca. 369.000 kr. Kontorchef Hugo Nielsen (Arbejderbo) fra Øverød, blev valgt som bygherrerådgiver, Preben Hansen blev arkitekt og Johs. Jørgensen ingeniør.

Man opnåede 97% statslån til byggeriet; beboerne skulle betale 3% i indskud, og man fik kommunegaranti for et byggelån på 900.000 kr. Derudover ydede Holte Bank et lån på 4½ mill. kr.

I april 1947 begyndte gravearbejderne til Skoleparken 1, og selve byggeriet kom rigtig i gang i 1948 – og sluttede i 1950-51.

Det havde ikke været muligt at skaffe mursten fra Sjælland – meget andet byggeri var i gang i perioden. Så stenene kom fra Egersund i Sønderjylland. Næste vanskelighed var at skaffe et skib til transporten, men det lykkedes efter mange og lange forhandlinger.

Rejsegildet blev holdt den 9. december 1949 kl. 11.00: Kransen kunne rejses på den sidste blok. Formanden for foreningen, montør N.P. Andersen, fremhævede i sin tale, at her var opført en mønsterby med den bedst tænkelige service: Vaskekælder, køleskabe og lignende moderne faciliteter. Byggeriet skulle afhjælpe bolignoden, og han håbede på mere byggeri af samme slags i Søllerød Kommune.

Det bemærkedes som noget nyt, at ydervæggene var isolerede, og der var forsatsvinduer - hvilket skulle formindske varmeregningerne.

I anledning af rejsegildet blev der samme aften budt på fin middag på Ny Holte Hotel. Talere var N.P. Andersen og P.E. Rosenørn, borgmester til 1959. Erik Øigaard (borgmester 1959-1974), som tilhørte mindretallet (”Millionærforeningen”) inden for bestyrelsen, udtrykte, at man ikke altid havde fået sin vilje i denne byggesag. Men det havde da været mindretallet en glæde at medvirke til det

overordentligt smukke resultat, der var nået. Øigaards begejstring var ikke altid at mærke, når han omtalte, at hans udsigt fra ”Bjerget” - Øigaards bolig – var blevet forringet på grund af Skolepark-byggeriet. Ved middagen talte i øvrigt Hugo Nielsen – som takkede myndighederne, viceborgmester Erik Sørensen, som roste håndværkerne, og bankdirektør Aarup, Holte Bank, som takkede Boligforeningen. Man enedes om at være glade for det største byggeri i Søllerød Kommune.

Søllerød Tidende 17. februar 1950.

Første egentlige generalforsamling blev afholdt i Skoleparkens lokale. Lokalet var propfyldt med beboere – Hugo Nielsen kunne fortælle, at byggeriet kostede 9.299.120,- kr. – eller 400,- pr. opført etagemeter (I dag bygger man for 16.000 – 17.000 kr. pr. etagemeter).

Efter indledningen var der en timelang debat og en masse forespørgsler. Man stillede krav om, at beboerne selv skulle vælge formand. Sognerådet havde ellers denne ret. Den 26. juli 1950 afholdtes en ekstraordinær generalforsamling, og der dannedes et selvstændigt boligselskab – kaldet Gl.Holte Boligselskab. Beboerne fik deres vilje; sognerådet bøjedede sig.

Skoleparken blev kaldt ”Grødslottet”. Til at begynde med var huslejen 113 til 131 kr. pr. måned; 117 kr. for 2 værelses + kammer - exclusive varme. Det var formidable summer. Derfor navnet ”Grød-slottet:” Man havde med de huslejer og et indskud på 850 kr. ikke råd til andet end grød på middagsbordet - mente man ude omkring. Men vi klarede os alligevel og var begejstrede for at bo i Skoleparken.

En person, der var meget betydningsfuld lige fra starten bør omtales: Varmemester Carl Petersen. Han sørgede for, at alt fungerede, at alt var i orden. Han var vellidt og respekteret. Han blev en autoritet og en institution, som styrede Skoleparken med en myndighed, som man ikke skulle betvivle. Når han gik igennem Skoleparken med hænderne i jakkelommerne – dog med tommelfingrene uden for – ja, så gjorde ingen noget forkert – just af respekt for varmemesteren.

I 1953 fik vi installeret badekar – dvs. siddebadekar - efter et stort og stormende beboermøde på Gl. Holte Kro. Man diskuterede vildt, hvilken type kar, det skulle være. Det viste sig senere, at badekarrene var indkøbt inden mødet.

Siden gik det slag i slag:

Skoleparken 2 blev opført 1955 –57, Skoleparken 3 i 1961. I 1966-67 blev butikscentret i Skoleparken 1 ombygget; der blev indrettet et bibliotek på 1. sal, og en stor parkeringsplads. (Biblioteket blev dog senere nedlagt i borgmester Birgitta Brobergs periode.) Skoleparken 4 – Skovkanten – blev opført 1985-86 og Ny Holte Port i 1997.

Det kan sluttelig nævnes, at af de 264 lejligheder er ca. 22% (ca. 60) i foråret 2004 fortsat beboet af familier, der flyttede ind ved ibrugtagelsen af blokkene eller umiddelbart derefter.

Og nu bygges så Rundforbiparken 2 med indflytning i juni-juli 2004: 30 almene familieboliger og 30 ældreboliger. Alt sammen under - og iværksat af - Gl. Holte Boligselskab.

Fra Århus til Skoleparken

Fortalt af Lisbeth Tinning

Det begyndte på Malmbergsvej nr. 16, 3. th. den 1. juli 1952.

Jeg er født i en forstad til Berlin i 1923, min far var arkitekt på den danske kirke dér, men i 1933 - den 1. maj - returnerede vi til Danmark, hvor vi kom til at bo i Ordrup. På Ordrupvej i en andelsbolig i Holmegården.

Der lærte jeg min senere mand at kende i 1942 og da vi i 1944 skulle giftes, flyttede vi til Århus, hvor min mand var født. Vi var heldige at få en bolig i Arbejdernes Andelsboligforening, i en helt nyopført ejendom.

Forholdene medførte imidlertid, at vi den 1. juli 1952 flyttede til Skoleparken nu med 3 børn i alderen 7, 3 og 1½ år, da min mand havde fået arbejde i Holte.

Jeg havde nok hørt om Holte før, men Gl. Holte havde jeg aldrig hørt om, og da vi en skøn sommermorgen var på vej ud til vores fremtidige bolig, var min første reaktion "det er godt nok langt ude på landet". Men da vi gjorde holdt uden for opgangen, så vi en masse små solbrændte børn kun iført badebukser, nogle af dem knapt nok kommet ud af barnevognen, lege fredeligt og forbavsende lydløst på de store grønne plæner, der omgav bygningerne.

Da vores egne børn senere også legede nede på græsset, faldt det mig svært at kalde dem op. Der var ingen, der råbte, så jeg valgte at klappe i hænderne, og så stille var der dengang, uden motorvej og mange biler, at børnene sagtens kunne høre mine klap.

I vores fremtidige bolig husede håndværkerne da lejligheden først var blevet rømmet dagen før, så det var ikke nemt at komme af med flyttelæsset. Men lejligheden blev jeg straks begejstret for. Der var en stor stue, med et stort vindue hvorfra man kunne se Sverige. Der var en dejlig altan, soveværelse, kammer, køkken og bad.

Ja der var endda køleskab i køkkenet, det var man ikke så forvænt med dengang.

Det mest almindelige var et isskab, hvor man fik ½ blok is hver anden dag fra ismejeriet.

Boligen var utrolig snavset, da

vi overtog den, både køkken og badeværelse trængte til en ordentlig omgang, og det fik de. Men i længere tid troede jeg, at radiatorerne var gråmalede - det var de ikke, de var faktisk hvide.

Men vi fik da skik på det hele, og det blev en dejlig - men dyr bolig.

Vi havde givet 75 kr. mdl. i Århus, og måtte nu pludselig op på 198 kr. pr. md. Det lærte mig at lave kartofler på 117 forskellige måder i den første tid, og hos Suhr kunne man købe en hel legevogn fuld af æbler eller pærer for 5 kr.

Den nyindrettede lejlighed på Malmbergsvej 16, 3. sal 1952. Lisbeth i "læsehjørnet"

Senere fik vi en kolonihave i haveforeningen Skovly, så blev vi næsten selvforsynende med frugt og grønt.

Jeg var glad fordi hele min familie boede i nærheden, min broder havde bygget hus i "Paradiset" i Holte og min mor og søstre boede i Ordrup, så vi cyklede flittigt igennem Jægersborg Hegn for at besøge dem. Med børn både foran og bag på cyklerne. Somme tider kom der pludselig et telegram

Vagn Tinning i lænestolen, Lisbeth Tinning og fætter Gunnar i sofaen.

søndag formiddag, det var når familien fra Ordrup ville besøge os, så telegraferede de, vi havde ikke telefon dengang. Så spadserede vi med barnevogn til Holte station for at tage imod dem.

I august - september 1952 brød den sidste store polioepidemi ud, og egnen omkring Gl. Holte var særlig hårdt ramt. Det kunne man se på prikkerne i aviserne. Næsten hver opgang i Skoleparken havde et barn eller en voksen, der var ramt. Også vores lille datter blev smittet, men kom sig heldigvis fuldstændig, medens naboens lille pige lå i

Hornbæk, hvor der var oprettet et genoptræningscenter, flere år efter.

Da vi havde boet i lejligheden i et par år, kom der besked om, at badeværelserne skulle renoveres. Der var kun pudsede vægge, der skulle nu opsættes fliser, og der skulle indbygges badekar. I den anledning blev vi indkaldt på Gl. Holte Kro, den lå dengang i det gule hus ved siden af Gl. Holte Gård. Vi skulle bl.a. stemme, om vi ville have sidde- eller liggebadekar. Der var stort flertal for liggebadekar - men så blev det oplyst, at der allerede var indkøbt siddebadekar, så det blev det. Det var datidens beboerdemokrati.

Da afdeling Skoleparken 2 skulle udlejes, fik vi alle tilbudt disse dejlige huse, men de fleste fandt dem for dyre, og meget større var de jo ikke. Vores lejlighed var på 98 m². og mange af husene var kun på 85 m², men lejen meget højere.

Da vi imidlertid i 1959 skulle have endnu et barn, virkede rækkehusene med de mange barneværelser meget tiltrækkende, og vi var heldige at få et af de større rækkehuse på 108 m², som vi flyttede ind i et par måneder før den lille ny blev født.

Her voksede børnene op, og det er vel nok herfra, at de har de fleste barndomsminde, og især fra Kohaveskoven, som var deres elskede legeplads, både sommer og vinter. Det var jo fredelige tider dengang, så man havde ikke betænkeligheder ved at sende dem ud at lege.

Men alt har sin tid, og da den sidste fugl var fløjet af reden, fandt jeg et stort hus i to etager for besværligt at blive gammel i, så jeg flyttede endnu engang, denne gang til Skoleparkens afd. 4 Skovkanten, hvor jeg fik et dejligt rækkehus på 76 m² i et plan, og her håber jeg, at jeg kan ende mine dage - selv om det endnu engang blev dyrere.

Men kvarteret herude flytter man ikke fra, når man først er faldet til. Hele det område med de 4 afdelinger under Gl. Holte Boligselskab er næsten som en stor familie, vore børn har gået i de

samme skoler, vi har gået til forskellige aktiviteter, og mange af os kender hinanden - uden at vi derfor "siddet lårene af hinanden". Det er et trygt og godt område, som selvfølgelig - som alt andet - har forandret sig i årenes løb, men den særlige "landsbyånd" har vi stadig.

Billederne venligst udlånt af Lisbeth Tinning

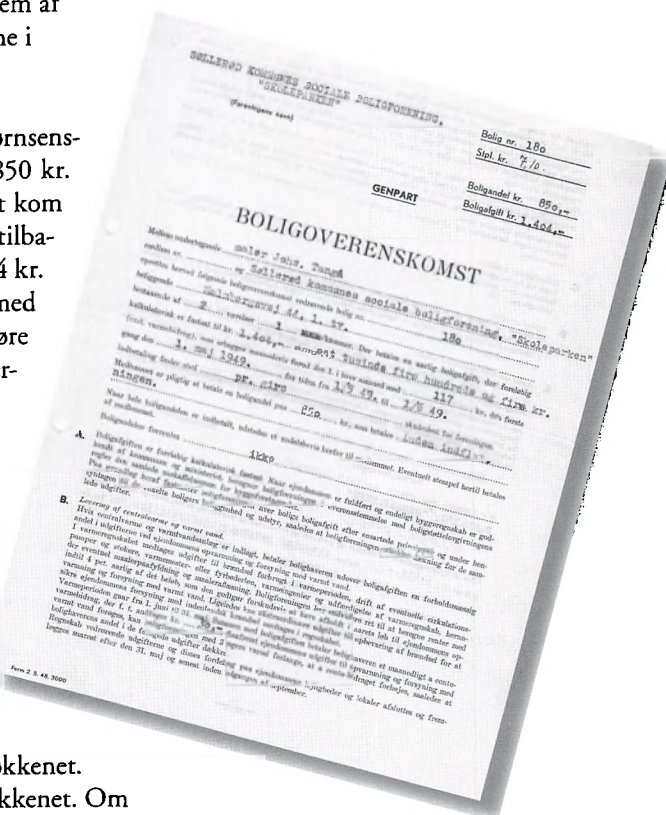
Fra Malmlosevej til Skoleparken

Af Ina og Johannes Tangaa

Vi flyttede ind i Skoleparken I den 1. maj 1949. Vi var blevet gift i 1947, og blev skrevet op til en lejlighed samme år. Man skulle være medlem af Søllerød sociale boligforening for at komme i betragtning til en lejlighed - så det blev vi.

Administrationsselskabet af 1948 lå i Colbjørnsensgade. Vi var inde at betale indskuddet - 850 kr. Vi havde lånt indskuddet i banken, så det kom oven i vores husleje - det skulle jo betales tilbage igen. Vi betalte på det tidspunkt ca. 204 kr. om måneden. Alle dem, vi kom sammen med som unge mennesker, troede at vi var skøre oven i bolden, men inden byggeriet var færdigt, boede mange af dem også herude.

Før Skoleparken boede vi på loftet i en stor villa på Malmlosevej i Holte. Her betalte vi 25 kr. om måneden. Her havde Johannes' forældre et gartneri. Loftet var indrettet med et soveværelse, en stue og et køkken. I køkkenet havde vi et enkelt gasblus og kun koldt vand. Der var kakkelovn i stuen, og vi skulle over loftet for at komme ind i soveværelset og ud i køkkenet. Der var ikke noget bad; vi vaskede os i køkkenet. Om vinteren var der hundekoldt. Der var gammeldags lokum i gården - foruden vaskehus med gruekedel.

Så det var som at komme i Himmerig at komme til Skoleparken!

Da vi kom herud, var vi jo nygifte og havde et barn, Jette. Jeg havde ikke haft arbejde, siden vi blev gift, så pengene var små. Johannes tjente 90 kr. om ugen som maler. Der var ikke noget, der hed børnehaver, så der kunne slet ikke være tale om at jeg fik et fuldtidsarbejde.

Heldigvis fik jeg arbejde i bebyggelsen med trappevask: To blokke med i alt seks opgange, hvilket gav 130 kroner pr. måned. Foruden trappevasken to gange ugentlig skulle der pudses gangvinduer - og en dør ned til kælderens hver lørdag. En gang om måneden skulle alle kældervinduerne vaskes af. Vi stod tidligt op, for så kunne Johannes hjælpe mig med at feje, inden han gik på arbejde kl. 7. Heldigvis arbejdede han som maler i Skoleparken.

Som sagt havde vi jo kun Jette til at starte med. Men så gik der tre år – og jeg kom i omstændigheder med John og fik stor mave på. Så bar Johannes vaskevandet op.

Men der skulle også gøres hovedrengøring en gang om året på trapperne - det fik vi ekstra betaling for. En dag sagde vores varmemester – Petersen - at han jo godt kunne se, at jeg ikke var kompetent til at gøre hovedrengøring på trapperne i min tilstand. Det måtte vi have hjælp til - og så blev jeg fritaget for hovedrengøringen. Det synes jeg var flot! Der var han sgu flink nok. Men jeg kunne stadigvæk beholde arbejdet i øvrigt. Da vi så havde fået John – det var i 1951, og der var jo ikke noget med barsel – så var det bare om at blive færdig med arbejdet, så jeg kunne komme hjem til børnene igen. Da Susanne kom til to år senere, stoppede jeg med trappevasken.

Vi havde det godt med vores naboer, men det var altså ”Hr. og fru Jensen” og sådan – vi brugte efternavnet. Vi kom ikke rigtig sammen. Da vi flyttede herop, havde vi jo vores egen omgangskreds. Men vores børn legede godt med de andre børn nede på vejen. Der var ingen, der var på institution – de var alle sammen nede på vejen at lege. De havde det dejligt.

Der lå et lille hus ved nr. 38, og der var store marker inden afdeling 2 blev bygget. Det var de hvide huse på Malmsbergvej der blev bygget først, og så kom rækkehusene bagefter. Før de blev bygget, kunne børnene køre på trehjulet cykel nede på vejen. Der var næsten ingen trafik.

Gartnerens søn på Skovly, Helge Pontoppidan, og Johannes var begge malere. De var lærekammerater – og gik ud og fuskede sammen. Da vi flyttede ind herude, havde vi ikke fliser på væggen i badeværelserne, og væggene var malet i en dum grå farve. Det var lejerne ikke særlig tilfredse med; det var for kedeligt. Så i stedet for de grå vægge ville de have Johannes og Helge til at male. De sleb og spartlede væggene glatte som et spejl - og så blev der malet. Helge var noget af en kunstner og dekorerede dem med flotte motiver. Der var meget weekendarbejde, for der var mange, der ”lige skulle have lavet noget...!” Det var jo med til, at vi kunne tillade os at bo herude. Det var jo stadigvæk dyrt i forhold til, hvad man ellers kunne få.

Når Johannes havde arbejde i påsken, og alle andre var pyntede i tøjet, kunne jeg stå alene på altanen med mine børn og se de andre holde fri. Men når vi så fik ugelønnen ugen efter, tog vi til Daells Varehus og købte nyt tøj til ungerne. Og så gik vi på Kultorvet og fik fiskefileter. Så blev der virkelig festet! Det var fint nok.

Jettes og Johns konfirmationer blev holdt hjemme i lejligheden. Susannes bryllup holdt vi i salen oven over butikkerne, og der lavede fru Elling mad. Ellers har vi aldrig brugt den sal, for den er for dyr. Vi havde jo kræfterne til at rydde lejligheden, så der kunne blive plads, og så spiste vi i den store stue. Til Jettes konfirmation fik vi mad fra Skodsborg Kro, og til Johns konfirmation lavede fru Elling maden.

Maden til Susannes lavede hun også, men det var ikke så stort og flot. Der var vi bare lige oppe at få et stykke mad. Så tog vi til Mallorca kl. 4-5 om eftermiddagen.

Fru Elling fortalte ofte om alle de æbleskiver, hun bagte oppe i salen. Det må have været til julearrangementet for børnene.

Nu bor vi i en lejlighed i Skovkanten. Det er rart, at man har mulighed for at flytte mellem de forskellige afdelinger, når ens behov skifter.

Fra Nærumparken til Skoleparken

Af Birte Kristensen

Vi flyttede ind 1. april 1950. Jeg husker det tydeligt: Min far flyttede for mig - han var flyttemand. Vi var kun os to - min mand og jeg. Det var min 24-års fødselsdag, og min mand var ude at træne fodboldspillere. Jeg var gravid i 6. måned.

Vi havde nu ikke så meget at flytte med, og min far havde mange kræfter. Vi kom fra en 1½ værelses lejlighed i Nærumparken, men den var både mindre og dyrere end de 2½ værelse, vi nu fik.

Jeg gik mange lange ture med barnevognen i den dejlige omegn. Det er min fødekommune, og jeg kender den ud og ind. Når vi så gik eller senere cyklede op til Høje Sandbjerg, og jeg sad der og nød udsigten mod øst, ned over Gl. Holte og ned til Vedbæk og Jægersborg Hegn, så faldt mit øje altid på den klynge store grimme blokke, jeg selv boede i, og jeg tænkte på, hvor den dog skæmmede det dejlige landskab.

Værst af alt var de rædselsfulde, flammede tage. Hvis det bare havde været blå eller røde teglsten, men de flammede sten, der havde samme farve som murværket, var så grimme, at det gjorde ondt.

Senere har jeg fået at vide, at det var svært at få tagsten i 1950, så da man begyndte at skifte tagene ud her for et par år siden, tænkte jeg: Nu vælger de nok røde sten – men nej! Samme ækle ucharmerende farve igen. Nå, men nu bor jeg der ikke længere, og det har hjulpet, at der er blevet gjort i stand – især bedene ved opgangene er pænt beplantet, men det trængte de minsanden også til. Det var trist, at det var kommet til at ligne slum.

Jeg trivedes ikke godt i de 10 år vi boede der. Når jeg så blokkene på afstand, så fandt jeg gerne mit lille hjørne, Malmsbøgevej 2, 2. sal tv.

Det var en yderlejlighed, og så tænkte jeg: Deroppe i en firkant bor du, ligesom i en bistade med mange små celler. Det var også særlig slemt, fordi jeg de første 20 år af mit liv havde boet i Skodsborg, lige ned til vandet og med Sverige mod øst som nabo - og plads og luft - og så nu at have fremmede mennesker over og under mig og til begge sider.

Men der var nu også fordele ved Skoleparken. Jeg nød meget solnedgangene mod vest og udsigten til Høje Sandbjerg. Det havde vi ikke i Skodsborg.

10 år senere flyttede vi til Skoleparken 2 – og det var et dejligt sted, vi kom til at bo. Det var rækkehuse mod øst – med markerne tre meter fra gavlmuren, og et vindue med udsigt til hele Jægersborg Hegn, Trørød og Rundforbi – et vidunderligt sted, hvor jeg nu har boet i 42 år.

Fra Suhmsminde til Skoleparken

Af Anne Marie Hansen

Vi boede i Suhmsminde fra 1948 til 1956. Bygningen var over 300 hundrede år gammel og havde i sin tid været Frederik den 7. og Grevinde Danners sommerresidens.

Vi startede i en 1-værelses lejlighed. Væggene var lerklinede. Der var das i gården, og kun koldt vand inde. Vi fyrede med alt muligt vi kunne få fat i. Der var en stor åben skorsten midt i køkkenet. Der havde jeg fået den smarte ide at stille et spisebord. Så blev det heldigvis regnvejr inden vi flyttede ind, og soden løb fra skorstenen og ud i køkkenet. Så den fik vi muret til.

Suhmsminde fotograferet i slutningen af 1950'erne af J.Gørløv

Min mor havde en lejlighed ved siden af i Suhmsminde. På et tidspunkt flyttede hun i en pensionist-lejlighed på Øverødvej nr. 110. Vi fik så lov til - mod selv at betale sammenlægningen - at få hendes lejlighed med. Så fik vi pludselig både soveværelse og entré. Entréen var der, hvor min mor havde haft sit køkken. Gulvet var med gule klinker, det syntes vi var meget pænt, men klinkerne lå løse, så vi kunne løfte dem op. Jeg havde rottegift stående ved siden af sengen, og hvis rotterne muntrede sig for meget om natten, gik jeg ud og lagde gift under klinkerne.

I 1954 begyndte vi at søge på en lejlighed i Skoleparken. Der var lang ventetid, men jeg mødte én som havde fået lejlighed hurtigt, og hun sagde at jeg var alt for genert og ikke fræk nok. Jeg skulle bare blive dernede på boligkontoret, til jeg kunne komme til at tale med en der hed Faldrup. Jeg fik min mor til at se efter vores søn Per, og så drog jeg på rådhuset med mit strikkesøj. Selvfølgelig kunne jeg ikke komme til at tale med Faldrup. Han var der ikke sagde de. Så jeg satte mig ned og strikkede. Efter en halv times forløb åbnede døren sig, og han stak forsigtigt hovedet ud. Jeg sagde, at nu var han jo kommet tilbage, så jeg kunne tale med ham, og så kom jeg ind.

Vi fik tilbudt en lejlighed på to stuer og to værelser. Jeg spurgte forbavset, om vi var berettiget til en i den størrelse, når vi kun havde ét barn? Så blev han fornærmet. Hvis jeg ikke ville have den, var der nok andre der ville. Det ville jeg jo selvfølgelig gerne. Men vi var ikke rolige, før vi flyttede ind.

Vi tog ind på boligkontoret i Colbjørnsensgade, og fik skrevet kontrakt. Vi tog pænt tøj på, for de skulle ikke tro at vi sad og hakkede i det.

Vi flyttede ind i oktober måned. Vi havde en lånt en lastbil af en arbejdskammerat til min mand, som vi flyttede i. Så var der et par kammerater der hjalp.

Det var med bange anelser om vi kunne klare den kæmpe husleje på 191 kr. om måneden med varme. Vi havde givet 35 kr. i Suhmsminde og det dobbelte, da vi fik to lejligheder. Det var uden varme, så vi skulle fyre i kakkellovnen. Det var jo efter krigen, vi kunne få en sæk tørv om ugen på gasværket. De var lige så våde de kunne vrides. I tømmerværkstedet kunne man få en sæk spåner til at fyre op med for 50 øre.

I Skoleparken var der jo både køleskab og alt muligt, så man kunne købe større ind, fordi det kunne opbevares. Så sparede man jo lidt der. Det var skønt at kunne gå ned på vaskeriet; det var gratis at vaske - man skulle bare have sit eget vaskepulver med. Det var også skønt at slippe for etagevask, her kunne man komme rigtigt i bad. Alt var meget nemmere, det var som at komme i Paradis.

Vi skulle til konfirmation dagen efter at vi var flyttet ind, og inden vi gik i seng kl. 2 om natten, havde vi hængt gardiner og det hele op. Der skulle se ordentligt ud, for der skulle komme en fremmed og se efter vores søn, Per; han skulle ikke med til konfirmationen.

Vi boede i Skoleparken i 44 år. Lige indtil min mand blev for syg til at gå op ad trapperne. Så fik vi en lejlighed på Rudersdalsvej 94. Desværre døde min mand et par dage inden, vi skulle flytte, men da havde jeg sagt lejligheden op, og alt var jo klart. Den lejlighed jeg bor i i dag, ligger jo omtrent der, hvor Suhmsminde lå i sin tid, så nu kan man jo på én eller anden måde sige, at ringen er sluttet.

Fra havehus til Skoleparken

Fortalt af Inger Thomassen

I januar 1948 kom jeg til Sjælland for første gang. Jeg var på det tidspunkt 26 år gammel og havde indtil da været ude at tjene forskellige steder i Jylland, hvor jeg er født.

Grunden til at jeg kom til Sjælland var at min kæreste Sigurd, som jeg på det tidspunkt havde kendt i halvandet år, havde fået arbejde hos sin bror i Gl. Holte. Vi ville gerne ud at se noget andet.

Han havde skaffet mig en plads i huset hos en familie på Strandvejen i Skodsborg. Efter at jeg havde været der i et år, blev vi gift. Det var sommeren '49. Herefter gik jeg ud og gjorde rent og serverede til selskaber.

Aftenhygge på altanen. Inger og Sigvald ca. 1952

Efter vi var blevet gift, flyttede vi ind i en lånt lejlighed. Det var i det hus på Malmbergsvej, der senere blev til fagforeningshuset eller SID-Huset på Malmbergsvej. Familien, der boede der, skulle til Amerika - og så kunne vi bo i lejligheden imens. Desværre var det kun i to måneder.

Fra september måned boede vi i et havehus i Vedbæk. Det lejede vi af en bekendt. Vi betalte ikke ret meget i husleje; han plejede kun at leje det ud om sommeren til landliggere.

Huset i Vedbæk var meget primitivt, der var bl.a. ikke noget badeværelse. Vi måtte vaske os i køkkenet, hvor der kun var koldt vand. Der var toilet med træk og slip, men det lå i et lille hus for sig selv. Vi havde en stue med kakkelovn. Her fyrede vi med alt muligt, vi kunne få fat i. Soveværelset var en rædsel - fugtigt og koldt og uden varme. Hele huset var møg utæt, og hele vinteren frøs vi med anstand. Det klarer man kun, fordi man er nygift.

Heldigvis var vi skrevet op til en lejlighed i Skoleparken. Vi fik en lejlighed på Malmbergsvej 30, 3. sal fra den 15. april 1950. Vi var de første der flyttede ind i lejligheden - alt var splinternyt: Badeværelse og køkken med køleskab – det var en drøm. I 1953 fik vi vores datter, Britta. Da hun var tre år startede hun i en børnehave i Trørød. Hun trængte til at være sammen med andre børn, og så kunne jeg begynde at arbejde igen. Det var dog kun en halvdags børnehave.

Vi boede i lejligheden i 45 år, så var min mand begyndt at få besvær med trapperne. Heldigvis kunne vi få en lejlighed i samme opgang - bare i stuen. Her bor jeg stadig.

Billeder venligst udlånt af Inger Thomassen

Inger i køkkenet ca. 1952

Fra Amager til Søllerød

Af Børge Eilenberg

Vi kom fra en toværelses lejlighed på Amager i 1949.

Der var endnu kun to blokke, da vi flyttede hertil. Vi hørte om byggeriet fra min mor, som dengang havde Trørød Central. Vi fik besked på at ringe til gartner Andersen, som på det tidspunkt var kasserer.

Vi kendte i forvejen både brugsuddeler Malmberg og hans søn. Senior var jo med fra starten, men nåede desværre ikke at se Skoleparken færdigbygget.

Huslejen var jo efter datidens forhold ret så høj, men vi vovede at ringe til gartner Andersen, som bad os sende 5 – fem kroner - så var vi medlem af boligforeningen. Det skulle man være for at komme i betragtning til en lejlighed.

Der gik vist knap otte dage, så kunne vi komme og vælge lejlighed. Det blev en 3-værelses i stuen. Vi flyttede ind i oktober 1949. Vi havde på det tidspunkt to børn og fik senere et mere. Vi blev gode venner med vores naboer som flyttede ind kort efter os. Omgangsformen i ejendommen var i det hele taget meget fin. Udendørsarealerne blev holdt i smuk stand af kun to personer.

I dag har vi boet i samme lejlighed i 55 år. Siden er der jo sket en masse fornyelser, bl.a. vinduer, altaner, badeværelser, nyt varmesystem osv.

Bente og Lone Eilenberg på cykler foran nr. 17, 19 og 21 i 1957
Billedet venligst udlånt af Børge Eilenberg

Med hensyn til børn er der jo sket en vældig nedgang. Alene i vores opgang var der fra starten 16-18 børn. I hele blokken har der nok været ca. 45-50. De fleste mødre gik jo på arbejde, så det var os de tyede til, når der var sket et eller andet under leg.

Tilbageblik fra 1956 i Skoleparken 2

Af Grethe Aistrup

Fastelavn 1962 på Malmbergsvej 62. Fra venstre: Morten, Anne, Lena med Ene, Julie, Peter, Marie og Iben

Da vi i januar 1954 blev gift, var vi heldige at få en lille luksuslejlighed på 1½ værelse i Hellerup. Året efter blev vores første datter født, og da jeg tre måneder efter igen blev gravid med vores anden datter, blev lejligheden for lille, og vi så os da om efter en større.

Min mand var arkitekt og var lige blevet færdig med Akademiet, samtidig med at vores første datter blev født. Han var da så heldig at få arbejde på en tegnestue, hvor han begyndte sin karriere med at blive sagsarkitekt på opførelsen af Adventistkirken på Concordiavej i Nærum. Da adventister arbejder om lørdagen, tog han Grisen fra Jægersborg næsten hver lørdag for at inspicere byggeriet. De fleste gange tog jeg med - med barnevogn og tyk mave. Efter at have talt med arbejderne på kirken, gik vi tur i omegnen, og da vi i tidsskriftet Arkitekten havde læst om et nybyggeri - et socialt eksperimentbyggeri, der med statslån kostede 38.000 pr. hus, som arkitekterne Glahn og Helweg var i gang med - syntes vi, at det lige var noget for os. Man kunne selv lave om på indretningen, da alle vægge og døre var såkaldte Novopanplader med "cykellak" på kanterne. Ydervæggene var bærende, så vi kunne uden videre rive skillevægge og skabe ned. Vi kiggede først på de netop opførte hvide huse på Mariehøjvej, men efter en henvendelse i Administrationselskabet af 1948 fik vi at vide, at alt var udlejet her, men at der stadig var ét hus tilbage af de hvide på Malmbergsvej, som vi kunne få. Vi blev enige om, at her kunne vi godt bo, også når vi blev gamle, idet der ikke var nogen dørtrin i huset.

Det var herligt med marker og skov lige op ad bebyggelsen og knap to kilometer til stranden. Vi nød det rigtigt, og fandt ud af, at der var en masse af min mands arkitektkolleger, der også havde fundet ud af, at der fandtes en sådan perle her - uden for lands lov og ret, som nogle af vore venner kaldte stedet.

Som nys uddannet ung arkitekt fik vi 1.000 kr. om måneden i løn før skat. Vi havde betalt 350 kr. i Hellerup, og her skulle vi betale 375 kr. om måneden., med et indskud på 2.000 kr. Det var mange penge, men ikke ret meget mere, end vi var vant til, og vi klarede det ved, at jeg hjemme renskrev byggebeskrivelser og lignende, da jeg jo med to spædbørn ikke ville uden for huset for at arbejde. Det var heller ikke så "in" dengang, for når man havde børn, blev man hjemme.

I weekenderne havde vi travlt med at anlægge have, indrette huset, så det passede til vores forhold, og da vi så fik datter nr. tre kendte glæden ingen grænser. Min mands løn steg efterhånden, og huslejen holdt i mange år næsten det samme leje, så det gik bedre med økonomien, selv om det kostede meget at anlægge have med græs, blomster, træer etc.

Da vi var flyttet herud i februar 1956 var det stadig frostvejr, og sne og is lå tykt på grunden. Men da det begyndte at tø, startede vores trængsler! Da vi lå meget lavt i forhold til de andre huse, og da grunden skrånede ned mod huset, var det en sand syndflod, der flød gennem havedøren og vi sjuppede i vand, som var umulig at stoppe, både indendørs og udendørs. Vi gik så i gang med at grave ca. 10 meter ud fra huset, dræned med grus, kom vognfulde af sand ovenpå, for dernæst at lægge klinker. Vi såede græs og plantede en bunke birketræer, der kunne suge vandet op. Det hjalp - og vi har ikke haft vand inde siden.

Selve vejen var et ælte med mudder og vand, så man kunne ikke bevæge sig på vejen uden gummi-støvler på. Barnevogn kunne man ikke komme frem med, men vi havde gudskelov haven at stille den i. På den anden side af Malmbergsvej var man i gang med rækkehusene, som i løbet af sommeren stod klar til indflytning.

En meget sjov episode indtraf, lige da vi var flyttet ind og jeg som sagt var højgravid. Arkitekt Palle Suenson, som var arkitekt på rækkehusene, kom for at inspicere byggeriet. Han kom til hest - med fin ridejakke og fine ridestøvler! Pludselig midt på vejen i al mudderet gled hesten og han faldt af! I stedet for at hjælpe ham, gemte jeg mig bag en gavlmur, som lige var bygget op - jeg var selv ved at falde ned i mudderet af bare grin. Han kiggede sig forvirret omkring for at se, om der var nogen, der havde observeret faldet. Han var vel flov - og skyndte sig op på hesten igen og red skyndsomst tilbage til Rygård, hvor han boede.

Vejen blev belagt med grus, og på rækkehussiden var fortovet græs, og hækkene var slåen. På vores side var hækken lyserøde roser, grus på fortovet, og ud mod vejen var der en række kvæder, med gule blomster og gule frugter. Inde i haverne langs vejen, blev der plantet canadiske egetræer for hver 5. meter. Det var meget smukt tænkt af landskabsarkitekt Langkilde, men efterhånden blev vejen asfalteret, græsset på rækkehussiden blev gravet væk til fordel for fliser. På vores side beholdt vi dog grusfortovet, men kvæderne blev fjernet. De canadiske ege er vokset utroligt, og mange er blevet fældet. Alle rosenhækkene er gået ud, så der nu vokser alt mellem himmel og jord mellem hinanden.

Der var børn alle vegne. Jeg regnede ud, at der i gennemsnit var tre børn pr. hus. Næsten alle, var de på alder med mine egne, så der var et leben og ungerne for ind og ud af alle husene. Vi lavede da en legeplads for enden af vores have, hvor der var gynges og sandkasse. Her samledes alle nabobørnene og havde det dejligt. Lige uden for vores legeplads var der en fælles plæne, hvor der blev spillet bold.

Alle vi forældre havde mange fælles interesser og alle vi mødre var jo hjemme. Skulle én af os til byen, lod vi bare børnene være under opsyn af de andre mødre. Dengang var der ikke noget der hed, at man kunne have barnevogn med bussen. Da gik man med barnevognen enten til Holte Station eller til Nærum Station, hvis man skulle til byen.

Lige indflyttet i 1957. Pernille Harboe og Pia Aistrup i haven

Da vi fandt ud af, at Fru Flatau havde startet en skovbørnehave, blev alle børnene her i vores blok meldt ind sammen med andre fra både Skoleparken 1 og 2. Det var en mægtig flot idé, Fru Flatau der havde fået. Hun samlede børnene på Malmbergsvej foran stien til skoven kl. 9 om morgenen, gik med dem – uanset vejr og vind – indtil kl. 12, hvor vi så hentede børnene, efter at have haft tid til at gøre rent, købe ind osv. Hver tirsdag og fredag om sommeren afleverede vi børnene på torvet i Skoleparken 1, hvor de så tog med bussen til Vedbæk, og hvor de fik lov til at lege på stranden og soppe lidt i vandet under opsyn af fru Flatau og en hjælper, der i begyndelsen var en af mødrene. Vi kendte næsten ikke til sygdom. Børnene blev hærdede af turen hver dag.

Senere, da børnene begyndte i Rundforbiskolen, var de også næsten alle fra Malmbergsvej. En enkelt eller to kom fra Skyttebjerg. Skoletiden var fra 8 til 14 - også lørdag.

Hele fællesarealet i bebyggelsen både på Malmbergsvej og Mariehøjvej blev holdt fuldstændigt perfekt af varmemester Person og gårdmand Madsen. De to fortjener en særlig omtale. Person var al-lestedsnærværende og passede på, at børnene ikke ødelagde græplænerne, når de legede. Han passede også på, at alt blev ryddet op, når børnene havde rodet for meget på fællesarealerne. Man kunne altid finde dem om ikke på arealerne, så i vaskehuset. Var der noget i vejen med maskinerne i vaskehuset, var det Person man henvendte sig til. Han var udlært VVS-mand, og han kunne klare næsten alt. Mellem kl. 12 og 13 var han fredet. Da sov han til middag, og fru Person passede på, at han ikke blev forstyrret. Alt, både fællesarealer og vaskemaskiner var velholdte. Fru Person gjorde rent og vaskede gardinerne i vaskehuset. Hun vaskede også for nogle af beboerne. De var alle meget flittige, og man kunne da også møde Madsen ud over arbejdstiden, hvis han var i færd med at klippe hæk, som han ville være færdig med. Alle beboere havde en tryk og dejlig tilværelse. Vi kunne også gå hjemme-fra uden at låse dørene. Der var aldrig nogen, der brød ind, eller fremmede der forstyrrede roen her.

Da vi flyttede ind, boede der i næsten i hver gård - ni gårde, der hver består af fire huse – en arkitekt. Efter 5-6 års tid havde de fleste af dem selv bygget deres eget hus. Vores huse her var et godt spring-bræt til eget hus. Også vi byggede vores eget hus på Tovesvej i Nærum, hvor jeg boede et år. Vi havde ”knas” i ægteskabet, så jeg fremlejede for alle eventualiteters skyld huset ud på Malmbergsvej, hvortil jeg så flyttede tilbage med børnene året efter.

Efter 48 år her på Malmbergsvej 62 har jeg selvfølgelig oplevet meget. Mange af de, der flyttede ind samtidig med os, er døde, og mange har byttet lejligheder, så der er kommet mange unge børnefam-ilier til. Det er helt fint, men da alle jo nu om stunder arbejder hele dagen, og børnene er i børnehave, savner jeg larmen og latteren fra børnene og mødet med andre beboere. Helt stille er her dog ikke, for på vejen farer biler og busser frem og tilbage, hvor der før kørte en bus hver halve time, og næsten ingen af beboerne havde biler.

Vores hvide huse – som oprindeligt var et eksperimentbyggeri - skulle efter arkitekternes mening kun holde i 25 år. Men da både boligselskabet og vi selv vedligeholder husene, vil jeg håbe, at de holder i hvert fald min tid ud.

Billederne venligst udlånt af Grethe Aistrup

At vokse op i Skoleparken fra 1950

Af Lotte Salling Reimer

Vi boede på 2. sal, og den store flagstang på græsplænen var vores sikkerhed for, at der ikke slog et lyn ned i højhuset. Ifølge min mor...

Dengang var der mange grumme historier om, hvad et lyn kunne forårsage, så vi følte os trygge tæt på flagstangen. Det var vel også det eneste, der kunne berolige mor ved at bo i et højt hus. Hun var altid bange for at vi skulle gå ud på altanen og falde ned.

Men en dag slog lynet faktisk ned. Øverst oppe hos Ulla i Mariehøjvej 1. Hele deres badeværelse splintrede. Det var en sensation af format, og alle ungerne kappedes om at komme op og se ødelæggelserne.

Men flagstangen var nu fin alligevel – og det var dengang, man flagede hver søndag, og vi stillede op, når varmemesteren skulle hejse flaget op og ned.

Vi var mange børn i hver lejlighed – opgang – gård, så der var altid nogen at lege med. Gårdene legede sammen, og sammenholdet gik ofte ud over børn fra andre gårde. Kun når der skulle spilles rundbold på ”den store græsplæne” var det i orden at spille mod en anden gård. Det var også hårdt for de børn, der ikke gik på

Gl. Holte Skole. Der var nogen, der gik på Holte Gymnasium, og de blev trynet og var frygtelig ensomme i det miljø.

Når vi skulle på toilettet eller have vand, gik man ind til dem, der boede i stuen, i stedet for at løbe helt op - og små børn, der måske skulle passes, fordi moderen arbejdede, blev passet privat af andre kvinder i miljøet. Man brugte ikke institutioner, og de ældre børn fulgte også med i ordningen efter skoletid.

Alle havde nøglen liggende under måtten, eller den hang inden for brevsprækken, så man kunne også passe sig selv, og skulle der ske noget alvorligt, var der altid andre mødre hjemme til at klare skærene.

Vi var altid ude - man legede ikke indendørs. Og hvis vejret var meget dårligt, tog vi opgangen og kælderens i brug. Den var varm, og der var gamle cykler og barnevogne, hvor vi indrettede små huler.

Børn på legepladsen ca. 1953

Vi kravlede ud af kældervinduerne og hyggede os under de nederste altaner. Når der var nyslået græs, lavede vi huse eller områder af græsset, og så spiste vi havregryn med sukker i kræmmerhuse, som én eller andens mor mente, at det var hendes tur til at spendere. Vi spillede med kugler og hønseringe, byttede glansbilleder, sjippede, hoppede elastik, hinkede og legede land – eller legede alle de kendte sanglege. Vi legede fangeleg – gemmeleg – røvere og soldater, og vi havde ikke noget udstyr. Men en brugt ispind fungerede glimrende som revolver. De store børn opdrog de små og førte alle legetraditionerne med regler videre.

Om vinteren blev der bygget snehytter i to etager, og vinteren var selvfølgelig fuld af frost og sne, ligesom sommeren var fuld af sol. Søen - der var frosset - blev belyst, og vi legede "tagfat" på vores skøjter, der var skruet på de gamle skistøvler. Det var ganske få, der havde rigtige kunstløberskøjter; vi var heldigvis alle lige "fattige."

Der var en dreng, der druknede i søen. Han blev kaldt "trappedamens søn" – og han ville krydse over på vej fra skole, selv om vi alle vidste, at isen var usikker. Det var skræmmende at vide, at et barn var død dér, men det lærte os andre at respektere advarslerne. Når isen ikke var sikker, brugte vi gamle madrasser som kælke nede i skoven ved "Grusgraven" og legede i timevis. Og om efteråret - når høet var høstet - legede vi på marken.

Den største "trussel" var Tølbøl fra Holtegård. Han lå på lur for at fange os, når vi havde bygget huler i kornet, og det gjaldt om at spæne for ikke at blive fanget af ham. Pige hjemmet, der lå ved siden af marken og skoven, var også forbudt område. Der gik rygter om pigerne, og da de også gik på Gl. Holte skole, kunne vi jo ved selvsyn se og høre på deres historier, at der var god grund til at de boede bag lås og slå.

Børn på legepladsen. Billederne er taget af "kanonfotograf" Carl Riemann, som har solgt billederne til børnenes forældre.

Egebækgård for enden af skoven, hvor køerne græssede på marken, var også en "magnet". Der var grise og køer, men også isproduktion en overgang - og fejl-isene blev delt ud til børnene – med skæve pinde eller forkert farve. Der lå et rigtigt ishuse for enden af Malmbergsvej, og datteren, der hjalp sin mor med at sælge slik, hed Karen. Vi mente, at hun var den heldigste i hele verden, og vi ville alle gerne lege med hende.

Der, hvor Lions Park ligger, var en plantage, og hvert år ankom det omrejsende Tivoli. Der var musik, luftgynger, skydetelte og lykkehjul, og vi brugte alle vores penge dernede.

Der var også en frugtplantage oppe ad Egebækvej – Æblegården - hvor vi plukkede frugt og tjente en håndøre. Gl. Holtegård - som lå hvid, flot og majestætisk - var noget af det mest spændende, for der var rideskole hos fru "Gunild". Der kunne man - efter timers arbejde med at muge ud i staldene, trække ridebørn rundt i folden eller strigle heste - tjene til en ridetime. Det var - som for mange piger i dag - også dengang det største i verden.

Skolen, hvor vi alle gik, var højborgen, og der var ikke - som på skoler i dag - nogen aktiviteter udover undervisningen. Vi skyndte os hjem efter skoletid, så vi kunne slippe for alle de forbud, den var præget af. Det mest forfærdelige var de drenge, der kom fra børnehjemmet Bethlehem. De var så sølle, og det var tydeligt, at de var udsat for et kæmpe svigt - og vi var bange for dem.

Vi gik i Søndagsskole hos Jytte Nielsen i den lille kirke, der blev kaldt Penalhuset. Den var den pædagogik og leg, som vi elskede. Der blev lavet krybbespil, og vi fik små æbler som klistermærker, og vi sang så det var en fornøjelse. Tak for den tid!

Biblioteket - som lå på Mariehøjvej - havde også spændende tilbud til børnene. Der blev læst højt, og vi sad og lå 1-2 gange ugentlig på gulvet og drømte om de mange fortællinger. Det var hyggeligt.

Forretningerne var områdets navle. Man kunne købe alt hos Stegemøller – cigarhandleren der manglede en arm. Han fortalte børnene, at en tyv havde taget den. I virkeligheden havde han mistet den på Hattefabrikken i Skodsborg.

Fru Madsen fra Sæbehuset som havde de flotteste vinduer, og vi børn stod hver gang, de var pyntet, og trykkede næserne flade, mens vi skiftedes til at vælge af goderne.

Man havde regning – og forretningsindehaverne, der selv boede i Skoleparken, må have vidst en masse om deres naboer. Vi børn købte flæskesvær hos slagteren, og studenterbrød og strandgrus i Ismejeriet hos hr. og fru Andersen, og til Fastelavn, når der var slået Katten af Tønden og raslet ved dørene, var det fra forretningerne at Godteposerne blev uddelt oppe i selskabslokalerne. De store børn, der altid masede sig forrest op ad trappen i køen, var så hurtigt rundt, at de kunne snyde sig til flere godteposer.

Selskabslokalerne var forbundet med noget festligt. Det var her de fleste familiefester blev holdt, og der var også danseskole om vinteren. Så dansede vi, så godt vi kunne, og til afdansningsballet - som blev holdt på Geels Kro, over for rådhuset i Holte - var vi alle iført det stiveste puds, og struttende skørter – familierne var på udflugt.

Der lå en bungalow bag blokken nr. 34-38 med stald og heste, og vi hang oppe på plankeværket morgen og aften for at nyde synet af hestene. Familien Kirkegård havde fire heste. De byggede senere Egene Rideskole og flyttede til Gl. Holte, men i en del år var det samlingssted for hestetossedede børn. Vi trampede godt nok på buske og planter tæt ved plankeværket, og så gjaldt det om ikke at blive set af den store varmemester. Han var altid efter ungerne og kontrollerede, om vi spillede bold - hvilket

var forbudt. Vi var rædselsslagne for, at han skulle konfiskere den, eller for i det hele taget at gøre noget galt. Der var regler for alt i Skoleparken, og det var nok også vigtigt, hvis området skulle forblive pænt og rent - hvilket det i allerhøjeste grad også var dengang.

Billeder venligst udlånt af Birthe Espersen.

En historie om familien Ruff, Malmbergsvej 26

Fortalt af Vivie Ruff

Mine forældre flyttede ind i Skoleparken sidst på året i 1949. De havde fået en lejlighed i nr. 26, 1. sal tv.

Min far var blikkenslager og arbejdede i min farfars firma, R. Ruff og Søn. Min mor var hjemmegående husmor. Vi var 2 børn: Min søster, Rikke, og jeg. Vi er født i henholdsvis 1955 og 1950.

Da jeg var ca. 4 år, skiftede min far job til et firma der hed Ludvigsen. Dette job indebar en del rejseaktivitet, så vi i perioder måtte fremleje vores lejlighed og bo andre steder. Første gang var, da min mor ventede min søster Rikke. Da boede vi i Frederikshavn et halvt år. Næste gang var, da jeg var 7 år. Da skulle vi være væk i et helt år. Jeg skulle ellers være startet i skolen, men måtte vente et år.

Efter et år kom vi så tilbage, og jeg kunne starte i Gl. Holte Skole, hvilket jeg havde glædet mig meget til. Jeg havde fået en brun læderskoletaske, der kunne hænge på ryggen, og et brunt penalhus.

Fra venstre: Tante Inger, mor Ruth, far Otto, Ingrid, Vivie i barnevogn. 1952

Jeg var glad for at gå i skole; næsten alle kammeraterne boede lige i nærheden, og vi holdt meget sammen.

Det eneste jeg ikke brød mig om, var at mælken var lunken, og så de små grønne vitaminpiller.

I februar måned i 3. klasse skulle min far rejse igen, så jeg blev taget ud af skolen og så skulle min mor læse med

mig resten af skoleåret. Vi var væk til jeg skulle starte i 3. kl. Så var det slut med at rejse for vores vedkommende; nu var det kun min far. Han skulle arbejde et halvt år i Østrig, og inden han rejste, fik vi et fjernsyn.

Så begyndte en mere rolig tilværelse, hvor Rikke og jeg gik til dans på Birthes Danseskole i selskabslokalerne på Malmbergsvej 1. Jeg gik også til ballet, fik balletsko og kunne komme op på træerne. Så blev vi spejdere, jeg var blåmejsje og senere storspejder, og Rikke var grønsmutte.

I sommerferierne kunne man få en billet til Jylland. Jeg fik så lov til at tage alene med toget, over til min moster og onkel. Min far havde skrevet alle navnene på stationerne ned på et stykke papir, så jeg kunne følge med i, hvor langt jeg var nået. Jeg var af sted flere gange og nød meget de ferier. Min moster og onkel havde ikke børn, så jeg blev rigtig forkælet.

Min farmor og farfar boede i Pilekæret, så der legede jeg tit ovre og havde også ofte kammerater med.

I starten var det jo nemt at gå derover, men da motorvejen kom og man skulle udenom, synes jeg at det var langt.

Engang var der nogen, der havde fået lov til at slå telt op nede gå græsset mellem blokkene. De skulle også sove der. Det måtte jeg ikke, men fik så lov til at slå telt op ovre hos min farfar og farmor.

Ellers legede vi meget på græsplænerne og under altanerne. Under en af altanerne fandt jeg engang en pengekasse med gasmønter. Jeg afleverede dem hos varmemesteren og legede så videre og glemte så alt om det. Pludselig kom min far, han var meget vred, politiet ville gerne tale med mig. Det viste sig at der havde været indbrud hos købmanden. Jeg blev afhørt, fik en skilling og kunne så gå ned at lege igen. Min far var vred, fordi jeg ikke havde været oppe og fortælle det med det samme, men det havde jeg jo ikke tænkt over.

Vi legede også med påklædningsdukker. Min veninde Ulla var meget god til at tegne, så vi havde mange flotte. Vi brugte spillepladerne fra matador og ludo, når vi lavede huse til dem.

Jeg havde også en strikket dukke, der hed Mie. Den havde meget sødt tøj, men det sjoveste var nok, når min mor hjalp mig med at sy noget, der var magen til mit eget. Mine veninder Betty og Ulla havde også strikkede dukker, og dem legede vi meget med ovre hos min farfar og farmor.

Vivie på plænen foran blokkene i nyt tøj, mor har syet. Vibeke og Erling i baggrunden. 1958

Da jeg var 14 år fik vi større lejlighed på 2. sal. Jeg fik mit eget værelse, en rejsegrammofon og min første Beatles-plade.

Gennem min barndom har jeg haft en masse småjobs. Vi satte hårklemmer på pap for Schous i Ravnholm. Man cyklede til Ravnholm og hentede en stor trækasse med hårklemmer og pap. Så sad vi nede på græsset og satte hårklemmer på. Veninderne hjalp ofte til. Når arbejdet var færdigt, cyklede vi til Ravnholm og afleverede kassen. Det fik man syv kr. for.

Jeg hjalp også min veninde Annie, når hun skulle ud med mælkeregnungerne. Kaj - hendes far - kørte bilen, og vi løb så ind til husene med regningerne. Som tak fik jeg en biografbillet til Nærum Bio om søndagen.

En anden mulighed var at plukke kirsebær i Kirsebærlunden i Trørød. Jeg cyklede ud om morgenen med en madpakke og plukkede så hele dagen. I efterårsferien arbejdede vi på Frydenlund æbleplantage, hvor vi samlede nedfaldsfrugt. Vi var ikke gamle nok til at plukke. Først på dagen havde vi seks kr. i timen, men over middag tog det længere tid at fylde en kasse. Man fik løn for hver kasse.

Min far og mor deltog aktivt i børnehjælpsdagen. Min fars bil blev dekoreret til indsamlingen, og mine forældre lavede og solgte bøfsandwich. Vores lærerinde på skolen var også med. I vores klasse lavede vi et teaterstykke, der blev vist i selskabslokalerne. Her hjalp mine forældre også med de praktiske ting.

Vivie på gyngen på legepladsen. 1956.

Billeder venligst udlånt af Vivie Ruff

Når min mor skulle gøre rent blev spisestuemøblerne sat ud på gangen. Så legede min søster og jeg tog med dem. Min mor bonede gulve, og når de skulle blankes, skiftedes Rikke og jeg til at sidde oven på maskinen og tynde den ned, så gulvet kunne komme til at skinne fint.

Efter at jeg er blevet voksen, er jeg blevet boende i Skoleparken.

Min barndom i Skoleparken

Af Lene Poulsen

Mit navn er Lene Poulsen, født Andersen. Jeg er den yngste af en børneflokk på fire. Der var de to store og så de to små. Der er seks år mellem mine to brødre, som er i midten. Mine forældre flyttede til Skoleparken i 1951, hvor de overtog ismejeriet på Malmsbergvej 1. Jeg blev født i nr. 20, 1. tv. i 1953. I 1954 flyttede mine forældre til en større lejlighed i nr.14, 2. th. og der voksede jeg op.

Mine forældre var i forretningen det meste af dagen. Min mor havde dog enkelte fridage, samt nogle halve dage indtil jeg startede i skole. Ellers havde vi ung pige og senere en dame til at gøre rent. Ind imellem måtte min søster, som er den ældste, tage sig af mig og min bror.

Da vi var begyndt i skole blev forretningen vores andet hjem. Det var ikke altid at vores forældre havde tid, men de var der, når vi havde brug for det. Yndlingslegepladsen om vinteren var forretningskælderen, enten vores eller fru Madsens. Fru Madsen havde sæbeudsalget og en søn, der var midt mellem min bror og mig. Ind imellem havde vi andre kammerater med, og de nød det; der var noget specielt ved at måtte lege i forrettningens kælder, og det hændte jo, at der faldt en is eller andet af, selv om det ikke var sådan, at vi fik i tide og utide.

Det bedste var, når slagter Grenaa lavede flæskesvær i pølsemejeriet, som var en separat bygning i forretningsgården. Vi brugte en del tid hos ham, og så hvordan han tilberedte forskellige ting, og hvis vi kunne sidde helt stille, måtte vi også se ham lave isskulpturer til festlige lejligheder. Det var han rigtig god til. Når han havde lavet flæskesvær, måtte vi folde armene over brystet som en skål, og så hældte han på, indtil der røg én på gulvet. Nogle gange var man heldig og fik mange, men andre gange blev det kun til et par stykker. Vi var nu gode til at dele med hinanden, så jeg tror ikke, nogen af os blev snydt.

Start som mejerimand og -kone i august 1951. Fra venstre: Tony, Annelise, Egon og Alf Andersen.

Når vi legede i gården var alle med. De store tog sig af de små, og der var altid en mor hjemme, som holdt lidt øje med det hele, og nogle gange sørgede for lidt mundgodt. Det kunne være i form af en klemme, havregryn med sukker på i et kræmmerhus, eller bare lidt at drikke.

Samlingsstedet var sandkassen, men den var også stor, lavet af cement, og centralt placeret. De små kunne ikke selv komme ud af den, og når man blev større, kunne man lege ét-tagfat, og kæmpe om, hvor mange gange man kunne gå rundt på kanten. Ellers legede vi ofte dåseleg (skjul), hinkede, sjippede og spillede med ler/glaskugler eller hønseringe.

En stor del af sommeren blev ofte brugt i skoven. Bl.a. var grusgraven et yndet sted. Der var en rod, som gik ud fra kanten og lignede en altan, og så kunne man kravle under roden. Den gav mange gode stunder til far, mor og børnelege. Der var også jævnlige et tov med en kæp i, som man kunne svinge sig i, og det endte nogle gange med gevaldige knubs. Andre gange var det engen og mosen, der trak. Så blev der bygget huler de mest utrolige steder, og det hændte ofte, at man endte i vandet. Så måtte man hjem og have tørt på, men det forhindrede ikke at man efter et stykke tid var der igen.

Når det var en rigtig god vinter med is på søen, løb vi på skøjter så meget vi overhovedet kunne. Jeg husker, at der blev sat lys op, og det skete meget hurtigt. Det betød også, at vi kunne løbe om aftenen, så isen blev i den grad udnyttet i sæsonen.

Det var også ofte, at gymnastiktimerne i skolen blev brugt til at løbe på skøjter i. Det var ret almindeligt, at alle - og specielt dem der boede lidt længere væk - havde skøjter med i skole på de dage, hvor vi havde gymnastik. Vi andre smuttede lige hjem og hentede dem.

Det hændte også, at vi havde sneboldkampe mod de andre gårde. Vi byggede snehytter under altanerne, og en stor skanse udenom. Når vi kom hjem fra skole, gik man så over til en anden gård, og forsøgte at bekæmpe dem, eller også blev man selv angrebet. Det var nu ikke så alvorligt, for vi legede på kryds og tværs af gårdene på alle andre tidspunkter.

Om vinteren var grusgraven også et yndet sted. Der kunne vi kælke, men det var ikke altid ufarligt. Neden for bakken stod et stort træ lige midt i det hele, og man skulle øve sig for at komme udenom. Men hvor vi så har fået dem fra, så fandt vi gamle madrasser, der blev lagt foran træet, som beskyttelse.

Skoleparken var et dejligt sted at vokse op. Der var altid mange legekammerater og en masse steder at lege.

Billede venligst udlånt af Lene Poulsen

Fastelavn i Skoleparken

Fortalt af Lene Poulsen

Fastelavnen stod forretningsindehaverne for. Det blev afholdt mandag formiddag, hvor vi havde fri fra skole. Vi blev opdelt i 4-5 grupper. De mindste var i forretningsgården, og de andre i de nærmeste gårde omkring forretningerne. Når der var is på søen, blev et stativ sat op, og så havde vi et skøjtehold. Ellers blev tønderne sat op på tæppebankestativerne.

De mandlige forretningsindehavere stod for tøndeslagningen i samarbejde med gårdmændene, mens kvinderne sørgede for den forplejning, som vi fik i salen over forretningerne efter tøndeslagningen. Der var selvfølgelig kroner til kattenkongen og dronningen. Derefter stillede vi op ved fortrappen til salen. Vi blev lukket ind i hold, og så fik vi en fastelavnsbolle og varm kakao, samt en pose med f.eks. en appelsin, en pakke rosiner og et stykke chokolade. Når vi så gik ned ad bagtrappen, fik vi en is i hånden. Der var altid nogen, som prøvede at komme op to gange, og det lykkedes da også ind i mellem. Men arrangørerne kendte jo alle i Skoleparken - også dem, der altid var ude på numre. Så ofte blev de stoppet. Hvis de havde været rigtig opfindsomme, som f.eks. skiftet udklædning så blev de som regel også belønnet med en omgang mere. Min bror og jeg var heldige, fordi vores mor var med i salen. Derfor kunne vi som regel blive der lidt længere.

Om eftermiddagen var vi ude og rasle. Som regel gik vi 3-4 sammen. Det må have kostet mange én- og toører, for der var jo mange børn i Skoleparken, og jeg kan ikke huske, at vi gik forgæves.

Fastelavn i selskabslokalerne 1961

Fra venstre øverst: Marianne, Lotte, Ulla, Nicole, Vivie, Betty. Midterække fra venstre: Birgit og Jane. Nederst fra venstre: Peter, Henrik, Claus og Ulla.

Billede venligst udlånt af Vivie Ruff.

Udklædte børn foran forretningerne 1963

Fra venstre: Alice, Lene og Suzanne

Billede venligst udlånt af Lene Poulsen

Skoleparken 2 - Rækkehusene

Af Birthe Kristensen

Hvis Skoleparken 2's historie skal skrives, så synes jeg, at der er en person, som skal huskes: Afdøde gårdmand Madsen (Arne Madsen).

Fra vi flyttede ind i 1960, og til han holdt op, passede Madsen alt det grønne i området. Han klippede alle hækkene to gange om året – forår og efterår – og det skete ved håndkraft (hækkesaks). Han skuffede alle grusgangene, rev affaldet sammen og kørte det væk i trillebør. Om efteråret blev der fejret blade over det hele, og det var et stort område, rækkehusene og de flade hvide på den anden side af Malmbergsvej, og de hvide enkelthuse oppe ved motorvejen.

Familien Tinning på Malmbergsvej 73 - Forord 1960.

Billede venligst udlånt af Lisbeth Tinning

Den eneste hjælp, han havde, var med græsslåning. Den passede varmemester Person, gående efter sin motorslåmaskine. Madsen arbejdede fra han mødte om morgenen til han sluttede om eftermiddagen. Altid så man den mand i gang med ét eller andet, stille og roligt, men han fik noget fra hånden, må man sige; altid var der pænt og ryddeligt over det hele.

Jeg ved godt, at alt er mekaniseret i dag, og at det derfor ikke kan blive så omhyggeligt – men vi må gerne sende en tanke tilbage og huske – da én mand klarede hele arealet ved håndkraft, og arealet er jo stadig det samme, men resultatet i dag er meget anderledes.

Et andet lille minde fra Skoleparken 2

Mik og Muk var to drenge, der boede med deres mor lige overfor - og mine børns legekammerater. Deres far var pilot og ejede selv en lille to-personers propelflyver. Om sommeren fløj han ofte en tur om søndagen, og hver gang vi hørte eller så en propelflyver, sagde børnene: "Det er Mik og Muks far!" Så stod vi der og stirrede op i den blå luft.

En sommerdag havde de aftalt at lave sjov, og om eftermiddagen blev der lavet et mægtigt kryds midt på den store græsplæne, der var imellem blokkene. Krydset blev lavet af hvidt wc-papir - først den ene vej mellem blokkene, og så den anden vej, så det dannede et stort kryds – og i flere lag, så det var synligt fra luften.

Så hørte vi lyden af en flymotor, og så kom maskinen – og dykkede ned, lige over os, og fortsatte mod øst, ud over markerne, mens vi vinkede og råbte og skreg. Jeg tror slet ikke det var tilladt, men sikken en dejlig oplevelse for børnene - jeg følte det nærmest som om mit hår blev suget opad, og vi råbte og skreg og vinkede, både børn og voksne, og teede os som en flok aber.

Sådan et dejligt rækkehus burde alle familier bo i!

Søen ved Skoleparken

Af Lisbeth Tinning

Før motorvejen blev bygget, var Skoleparkens sø en sand idyl. Den var næsten dobbelt så stor som nu, idet en stor del af den blev opfyldt i forbindelse med at motorvejen blev anlagt. I den forbindelse blev det også nødvendigt at rulle et af husene på Mariehøjvej et stykke tilbage. Det var en bedrift, der blev foreviget i lokalavisen, og det menes at være foregået i slutningen af 1956. Det stykke, der blev taget af søen, blev erstattet ved, at der blev anlagt en fodboldbane ved siden af den store legeplads, der lå ved siden af søen.

Inden motorvejen blev taget i brug, var der en velsignet fred på sommeraftenerne. Børnenes leg - der i øvrigt skulle være forstummet klokken 21 - hørtes næppe, fordi der var så åbent. De fleste beboere nød både aftensmaden og kaffen på altanerne, frøerne kvækkede i søen, der var ænder med ællinger og et enkelt svanepar.

Et enkelt år husker jeg, at freden blev forstyrret. Der lød pludselig et enkelt kvindehvin, lidt latter, smækken med altandøren, flere hvin mere latter og mere smækken med dørene. Det var et oldenborreår, og de store bæster sværmede netop i skumringstiden. Med ordentlige klask landede de på kopper og andet, og især når de landede i håret, var det ubehageligt, for de var næsten ikke til at få af igen. Der var så mange, at det blev lidt for muntert at sidde derude den aften, men de forsvandt jo også igen, så der blev fred i lejren.

Egon Andersen foran søen ved Skoleparken ca.1952 Bemærk søens størrelse og det åbne land bagved.

Billede venligst udlånt af Lene Poulsen.

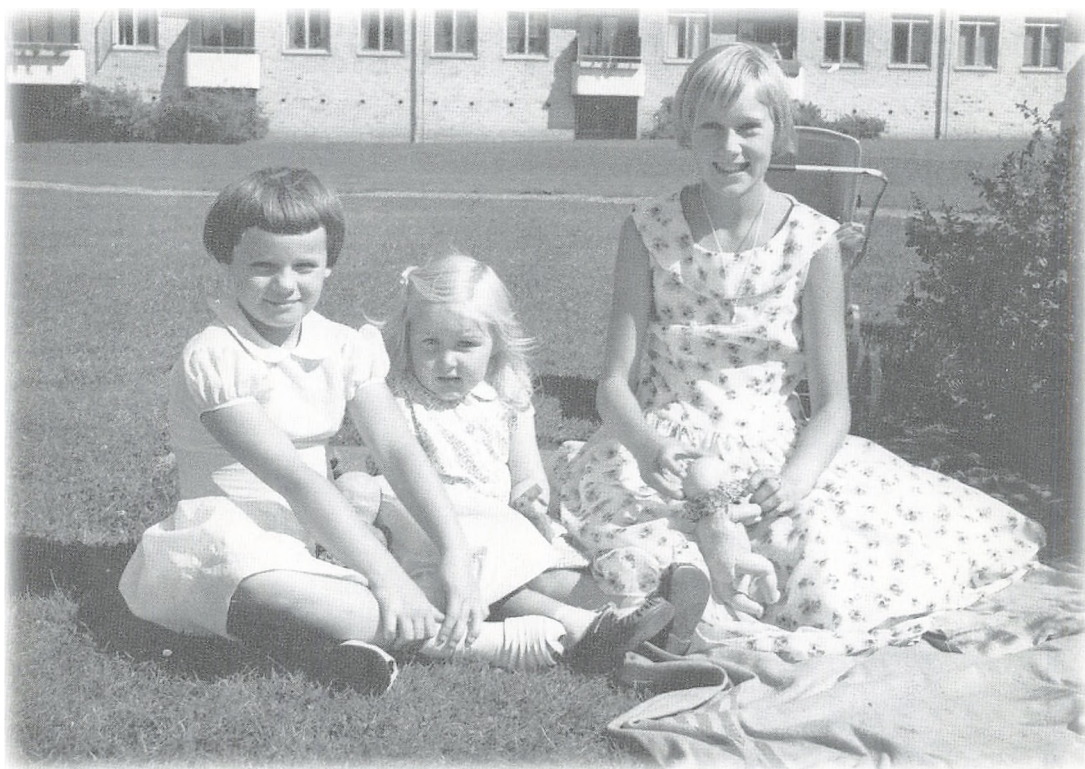

Freden var desværre forbi for altid, da motorvejen åbnede -og bedre er det ikke blevet med den stigende trafik. Søen var indhegnet af hensyn til børnene, men beplantningen omkring den blev beskåret og passet, så man kunne se søen og livet i den fra plænerne omkring den.

Der skete også små dramaer omkring søen. En dag fortalte børnene, at der havde været slagsmål mellem andemor og en rotte, der havde fået en af ællingerne på søen. Børnene havde kastet sten derud for at jage rodden væk, og ved forenede kræfter var det lykkedes andemor og børnene at frelse den lille ælling, der dog mistede sit ene ben. Det var rørende at se, hvordan hele andefamilien ventede på, at den lille etbenede fulgte med, og den levede da også flere år efter. Den var jo let genkendelig.

Dengang var der også rigtige isvintre, og når politiet havde godkendt isens tykkelse, åbnede varmemester Carl Petersen (den store varmemester) og hans hjælpere lågen til søen, fejede isen fri for sne med fejemaskinen - og så blev der opsat et kabel med lamper hen over søen. Så var der liv og glade dage. Både voksne og børn tog skøjterne på og fik motion og røde kinder.

Om sommeren blev de grønne plæner brugt flittigt af de små piger, der dengang legede med rigtige dukker, dukkevogne og dukkesenge, der blev slæbt ned på græsset. Så boede de små "mødre" under altanerne og "børnene" stod i barnevognene på græsset.

Små "mødre" på græsplænen foran blokkene ca.1958. Fra venstre: Vivie Ruff, Pia og Birthe Jacobsen
Billede venligst udlånt af Birthe Espersen

Vask i Skoleparken

Af Lizy Hyldbø

Vi fik lejlighed i Skoleparken den 1. december 1960. Vi flyttede ind den 10. december, og fra nu af skulle jeg selv vaske vores tøj. Førhen var det blevet vasket på vaskeriet Sødal i Øverød, men i Skoleparken var der vaskekælder, tørrekælder, stryge- og rullerum. Man havde en månedlig vaskedag, min var den 22.

Vaskedagen startede egentlig aftenen før, hvor for-gængerne kom og afleverede nøglen til vaskerummet inden kl.18.00. Til gassen købte man poletter hos købmanden.

I vaskekælderen var der to store trækker til at sætte tøj i blød i, et stort bord, vaskebænk, gruekedel der blev opvarmet med gas, en stor el-drevet og gasopvarmet tromlemaskine og en centri-fuge. Der var alt. Det var blot at gå i gang.

På en sådan vaskedag fik man gerne besøg af dem, som gerne ville have vasket en maskinfuld. De havde som regel kaffe med, og det var jo herligt. Tørrerum var der tre af. Et stort og tre små, der var varme i om vinteren. Så var der strygerummet. Her var to store borde, et strygebræt og en ca. halvanden meter bred rulle. Den var også gasopvarmet, men kørte rundt ved hjælp af el. Al vask kunne overstås i kælderen.

Der var altid rift om at få en ekstra tur ca. 14 dage efter ens vaskedag, det var jo længe at gemme sit snavsetøj en hel måned.

I 1975 blev det vedtaget at få bygget et fællesvaskeri. Her kunne man på en tavle låse sig ind på en dato og en tid, der passede en. Nu 28 år efter er det et særligt vaskekort, man bruger, og beløbet man har vasket for, opkræves sammen med huslejen. Det er rart, at man ikke behøver at have penge med hver gang.

De nu tomme kælderrum er blevet udlejet til beboerne.

Skoleparkens sociale afdeling
"SKOLEPARKEN"

Reglement

for afbenyttelse af vaske- og tørrerum samt strygerum
NR. 5

Malmbergsvej 10 Stuen tv. 1. sal tv. 2. sal tv. 3. sal tv.	Vaskerum		Tørrerum		Strygerum	
	fra den	til den	fra den	til den	fra den	til den
1. kl. 18	2. kl. 18	2. kl. 10	3. kl. 10	3. kl. 10	4. kl. 10	
2. -	3. -	3. -	4. -	4. -	5. -	
3. -	4. -	4. -	5. -	5. -	6. -	
4. -	5. -	5. -	6. -	6. -	7. -	
5. -	6. -	6. -	7. -	7. -	8. -	
6. -	7. -	7. -	8. -	8. -	9. -	
7. -	8. -	8. -	9. -	9. -	10. -	
8. -	9. -	9. -	10. -	10. -	11. -	
9. -	10. -	10. -	11. -	11. -	12. -	
10. -	11. -	11. -	12. -	12. -	13. -	
11. -	12. -	12. -	13. -	13. -	14. -	
12. -	13. -	13. -	14. -	14. -	15. -	
13. -	14. -	14. -	15. -	15. -	16. -	
14. -	15. -	15. -	16. -	16. -	17. -	
15. -	16. -	16. -	17. -	17. -	18. -	
16. -	17. -	17. -	18. -	18. -	19. -	
17. -	18. -	18. -	19. -	19. -	20. -	
18. -	19. -	19. -	20. -	20. -	21. -	
19. -	20. -	20. -	21. -	21. -	22. -	
20. -	21. -	21. -	22. -	22. -	23. -	
21. -	22. -	22. -	23. -	23. -	24. -	
22. -	23. -	23. -	24. -	24. -	25. -	
23. -	24. -	24. -	25. -	25. -	26. -	
24. -	25. -	25. -	26. -	26. -	27. -	

I hvorefter nøglerne afleveres til varmemesteren.
De resterende dage kan i tide reserveres hos varmemesteren til godtgørelse for de søn- og helligdage, som falder på vaskedag.
Nøglerne cirkulerer fra beboer til beboer (må ikke løgges i brevkassen) og afhentes den 1. i hver måned hos varmemesteren

Reglement for afbenyttelse af vaskerum 1960erne.

Birthe Jensens Danseskole

Fortalt af Lisbet Tinning

I selskabslokalerne huserede Birthe Jensens danseskole nogle hverdage i ugen. Der gik de fleste børn og lærte, hvordan en polka skal gå, og først den ene vej og så den anden vej m.m.

Pigerne i stivede strutskeerter og krøller eller hestehale, og drengene i lange sorte bukser, hvide skjorter og butterfly.

Alle mødrene sad på rad og række langs væggen og beundrede deres poter. Jeg havde vores to mindste på hhv. 3 og 4 år med, men den ældste, der skulle gå på det større hold i timen efter, var altid tilfældigvis blevet så snavset, at jeg ikke kunne nå at få ham ren før dansetimen, så han fik aldrig lært at danse.

Det hørte med til god opdragelse, at børnene lærte at begå sig på et dansegulv, drengene lærte at bukke pænt, og pigerne at neje – tænk, det er kun ca. 50 år siden!

Pia Aistrup og Bodil Jacobsen. I baggrunden Annette Stegemüller

Danseskole i selskabslokalerne 1962 - Indmarch. Billeder venligst udlånt af Grethe Aistrup

Nylonbussen

Af Lizza Hornum

Hver morgen kl. 6.00 startede "Nylonbussen" - som vi kaldte den. Den kørte med dem, der arbejdede på fabrikkerne i Nærum og Skodsborg: Nærum Nylon, Brüel & Kjær, Danalys og Ferropherm i Nærum; Hattefabrikken og Krinolinen i Skodsborg. Den kørte fra Holte Station, ud af Øverødvej via Skoleparken til Nærum og Skodsborg.

Buschaufføren hed Børge Jørgensen og var søn af "De Blå Busser". Han kendte os alle og vidste, hvor vi skulle stå på. Jeg kom tit i sidste øjeblik, men så ventede han lige lidt med at køre.

Min datter er født i 1959, og da hun var to måneder, startede jeg med at arbejde igen efter fødslen. Hun skulle så i vuggestue på Øverødvej bag Brugsen i Gl. Holte.

Jeg husker endnu, når vi løb til bussen, hvordan hendes lille hoved vippede. Det var godt, at man ikke dengang vidste hvor farligt det er, med sådan et lille hoved at blive rystet.

Vuggestuen blev drevet af to frøkener. Den ene - Frøken Nielsen - var en stor jomfrunalsk dame, med meget strenge regler. Den anden - Frøken Petersen - var en lille dværg på 125 cm. Hun nev børnene, sagde de større børn - især hvis hun ikke kunne lide mødrene.

Bussen stoppede så ud for vuggestuen, og vi afleverede vores børn, og så kom den tilbage, og vi blev samlet op igen. (Jeg tror at den kørte ind i Skoleparken, hvor mødrene derfra så kom og afleverede deres børn, men det husker jeg ikke helt.) Så kørte den videre og læssede os af ved de forskellige fabrikker.

Vi mødte kl. 7.00 og arbejdede til kl. 17.00. Så kørte vi tilbage og hentede børnene og var hjemme lidt i klokken seks om aftenen. Det var lange dage, og man kunne lige nå at lave mad, vaske lidt tøj og så i seng, for man skulle jo tidligt op igen næste dag.

Vi arbejdede også om lørdagen, men kun til kl. 12.00.

Gl. Holte Kirke

Af Lisbet Tinning efter oplysninger fra kirketjener Emil Heder

Oprindelig hørte Skoleparken til Vedbæk sogn og var derfor henvist til at benytte kirken i Vedbæk. Efter at Skoleparken var blevet beboet, fik man fat i en gammel tyskerbarak. Det var vist snedkermeister Mogens Jæpelt, som boede i Skoleparken, og som havde alt snedkerarbejdet i bebyggelsen, som var sjælen i dette. Det var i det mindste ham, der forestod omdannelsen af barakken til et kirkerum med kakkelovn i det ene hjørne og et klokketårn udenfor. Arbejdet blev udført af frivillige og kirken blev indviet i 1954.

Den mindede mest af alt om en grønlandsk kirke, men fungerede ganske udmærket. Den fik hurtigt tilnavnet: "Guds lille sommerhus".

Den frivillige arbejdskraft kunne være af forskellig alder og størrelse. Min ældste søn Steen, der dengang var 8-9 år gammel, kom en dag hjem og fortalte, at en mand havde spurgt ham, om han havde lyst til at hjælpe med at male vinduer i en kirke, som de var ved at bygge. Mistroisk, som man jo er for den slags spørgsmål, henvendte jeg mig til Jæpelt, men der var helt sikkert ikke noget at være bange for, han havde ungerne til at hjælpe sig, og samtidig hyrede han dem til at være med i FDF, som han var leder af herude.

Den første kirketjener var Harald Jensen, kordegn var Grethe Schwarz, og præsterne ved kirken var pastor Salomonsen, Hvidberg Hansen og Per Christiansen.

I 1966 blev området udskilt fra Vedbæk sogn, hvorefter kirken lå i Gl. Holte sogn, og på dette tidspunkt begyndte man at lægge planer om opførelse af en ny kirke i sognet. Der blev udskrevet en arkitektkonkurrence og der indkom 236 forslag. Førstepris gik til arkitekt, professor Hall-dor Gunnløgsson, og byggeriet var færdigt og blev indviet den 1. søndag i advent 1978 i Per Christiansens embedstid. Efter hans død blev Kim Jacobsen valgt.

I forbindelse med kirkebyggeriet måtte det lille skovløberhus på Kohavevej fjernes, og der blev anlagt en ny vej, Langhaven.

Guds lille sommerhus 1965. Billede venligst udlånt af By Historisk Arkiv

Forretningsejendommen

Fortalt af Lisbeth Tinning

Da vi flyttede ind i 1952 var forretningsejendommen ikke så stor, som den er nu. Under trappen op til selskabslokalerne havde Stegemüller en kiosk med tobak, øl, vand, vin og aviser. Derefter kom slagterforretningen, der blev drevet af slagtermester Grenå og hans kone samt en svend. Ved siden af slagteren lå Alf Andersens ismejeri, der blev drevet af ham og hans kone samt nogle medhjælpere indtil de 4 børn blev store nok til at hjælpe. Det var flittige folk, og de havde en god forretning, som det var rart at komme i.

Den næste i rækken var en lille grønthandel, der blev drevet af Chr. Jensen. Han var et kapitel for sig. En dag skulle jeg købe nogle porrer, og der lå både friske og nogle fra et par dage før. Jeg spurgte om prisen, og da de skulle koste det samme, forlangte jeg selvfølgelig de friske. Det blev han lidt mopset over og sagde: ”De skal sgu sælges allesammen!” Men jeg fik dog de friske!

Han holdt vist lidt smugkro i baglokalet. Der kom i hvert fald mange typer ud derfra.

De kan tro, det bliver den helt store messe, hvor vi rigtig ruller os ud for at vise Dem, hvad vi kan byde på.

Der bliver demonstration af førende dybfrost-firmaer samt smagsprøver på lækkerier og specialiteter. For kan udvælge vinen – mor og de unge damer kan få at vide, hvordan make-up'en skal lægges. Der vil være et rigt udvalg af gaveideer for hele familien. Vi serverer en prøve på julekaffe og kage for Dem, og der er rigtig mælkebar, hvor De kan købe og smage moderne milk-shake – kort sagt: EN RIGTIG JULEMESSE. Læg derfor eftermiddagsturen om ad Malmbergsvej 1 lørdag og søndag mellem kl. 16 og 20.

CIGARER - VIN - TOBAK

R. Stegemüller
Tlf. 80 16 86

SKOLEPARKENS SLAGTER og VIKTUALIE

A. Grenaae
Tlf. 80 16 90

SKOLEPARKENS MEJERI

A. Aa. Andersen
Tlf. 80 17 78

SKOLEPARKENS SÆBEUDSALG

Arvid Madsen
Tlf. 80 16 69

FRUGT og GRØNT

Chr. Jensen
Tlf. 80 16 67

— MESSER ER ÅBEN LØRDAG DEN 24. og SØNDAG DEN 25. NOVEMBER — BEGGE DAGE KL. 16–20 —

Annonce fra 1962. Venligst udlånt af Lene Poulsen

Den sidste forretning i rækken blev drevet af ægteparret Madsen. Da Hr. Madsen døde, drev fru Madsen den alene. Hun havde hjælp af sin moder og nogle af de lokale beboere. De startede som et sæbehus, men det blev hurtigt den forretning, hvor man kunne købe gaver, når børnene skulle til børnefødselsdag. Senere fik hun også et rimeligt lager af dame- og børnetøj m.m. Det var faktisk et helt lille varehus, og når man havde styrtet hele byen rundt for at finde en ny bluse eller nederdel uden at finde det rigtige, så kunne man næsten altid finde det hos fru Madsen - og hos hende kunne man få lov til at tage det med hjem for at prøve det i ro og mag. Var det småt med kontanter, ja så kunne man også betale over nogle gange. Desværre døde hun i en ung alder. Hvis det ikke var sket, havde vi måske været fri for den kro, der nu ligger der.

På 1. sal var der selskabslokaler, der kunne lejes af beboerne. Hvis lokalet var optaget, kunne man låne bestik og service for 1 kr. pr. stk. I det lille rum, hvor klaveret står, havde sygekassen åbent for betaling af kontingent hver fredag. Der sad Hans Jørgen Jensen. Og nogle hverdage i sæsonen drev Birthe Jensen en danseskole.

Resten af bygningen, der hvor boligkontoret nu ligger, er blevet bygget til senere.

I denne forbindelse blev fru Madsens forretning udvidet, og hvor der nu ligger et pizzeria, flyttede Stegemüller hen i en større forretning, så der blev plads til flere varer. På 1. sal åbnede kommunen et lokalbibliotek, hvor børnene kunne komme og høre oplæsning. Der var stor protest, da man nedlagde det. Herefter var der en kort tid et firma, der foretog en større ombygning af lokalerne. Så blev det overtaget af boligkontoret.

Efter slagtermester Grenå overtog slagtermester Flittner butikken. Han overtog også det, der tidligere havde været kiosk. Da Andersens sluttede i mejeriet, og Chr. Jensen også holdt op, blev det bygget sammen til en kolonialforretning. Den første indehaver af denne drev en virkelig god forretning, men efterhånden blev konkurrencen fra Netto, Aldi, Kvickly og de andre store kæder for hård, og det kneb gevaldigt med at få en god forretning ud af det. At kroen ligger lige ved siden af er heller ikke gavnligt for hele stedets udseende.

Slagterforretningen

Af Keld Flittner

Slagterforretningens første indehavere var slagtermester Alfred Grenå og Sloth Petersen. Senere overtog Alfred Grenå forretningen alene, da Sloth Petersen flyttede sin virksomhed til Nærum.

I 1967 overtog jeg forretningen sammen med min hustru. Jeg havde en baggrund som femte generation i slagterfaget. Efter min læretid i Sorø og et ophold på en pølsefabrik i Tyskland, blev jeg ansat som slagter hos min far i hans slagterforretning i Vedbæk. Senere kom min søn og datter med i slagterforretningen i Gl. Holte som medhjælpere. Jeg havde forretningen i 32 år.

Hr. og Fru Flittner foran forretningen. Billedet er taget i anledning af udvidelsen med en osteafdeling 1980.

At komme fra forretningen i Vedbæk til Gl.Holte var en sjov oplevelse. Det var noget helt andet. I Vedbæk sagde kunderne, at de "skulle have fire koteletter", men i Gl. Holte sagde de: "Hvad *koster* fire koteletter?" - og det er jo noget helt andet. Alle de billige udskæringer, som min far ikke kunne sælge i Vedbæk, kunne jeg sælge her og vice versa, så det var jo fint, at vi kunne bytte. Men det var altså noget, man lige skulle vænne sig til.

I Vedbæk skulle kødet være magert; hér skulle det være fedt, så det rigtig kunne mætte. De fleste, der boede her, havde jo hårdt fysisk arbejde.

Vi blev hurtigt accepteret i Gl. Holte, og hele familien blev hurtigt en del af Gl. Holte by. Vi var alle på fornavn med hinanden, men noget af det, der var specielt i Gl. Holte i forhold til Vedbæk var, at mange her blev kaldt ved et øgenavn. Det var noget af en opgave, at finde ud af, hvem der var hvem! Det var ikke ualmindeligt, at familierne havde regning hos os, som de så betalte hver den første i måneden. Når de så kom der for at betale deres regning - eller hvis de havde bestilt noget, og det lå på deres øgenavn - så var det om at få fjernet navnesedlen hurtigt så kunden ikke opdagede det. Der kunne være opstået nogle frygteligt pinlige situationer!

Noget af det forretningen blev mest kendt for, var islandske lam og vildt. Det var ikke så almindeligt at spise lam dengang, og det var heller ikke så dyrt. For at få folk til at spise lam, havde vi flere lørdage nogle store grill stående ude på fortovet, hvor vi grillede, og så fik folk smagsprøver. Det gik strygende.

Grillning af lam sensommer 1979

Vi fik også mange fasaner og ænder - og hjorte, som havde levet deres liv i Dyrehaven. Alene fra Dyrehaven fik vi 600–900 dyr om året. Der er meget ureelt kød på sådan en hjort, og derfor fandt vi på at lave hjortepølser. Så fik vi brugt det urelle kød på en god måde, og vi kunne sælge ryggen og køllerne til en ordentlig pris.

Jeg havde også selv kreaturer gående ude på Kohaveengen, som blev slagtet til forretningen. Desuden havde vi dinér transportable og mad til selskabslokalet som jo lå oven over slagterforretningen.

Jeg husker tiden i slagterforretningen som en meget positiv oplevelse med mange dejlige kunder. Ferie var der ikke meget af. Det var for besværligt. Man skulle hele tiden være en uge forud i sin planlægning, fordi kødet skulle hænge og modne. Så når man kom fra ferie tog det en hel uge at starte op igen.

Arbejdsdagene var ellers lange nok. Vi mødte kl. 6 om morgenen og var ikke færdige med at gøre rent før hen ad kl. 19.00 - lørdage ved 16-tiden. Søndag var der så regnskab - men sådan var det jo. Det var en livsstil.

Forretningen blev solgt i 1999. Grunden var, at det ville koste ca. 3,5 millioner at ændre den i forhold til nye veterinære restriktioner. Vi skulle blandt meget andet have statskontrol, og det betød, at der skulle fastansættes en dyrlæge til kontrol og mærkning af alle en grosvarer, som vi distribuerede.

Efter lukningen har der ikke været drevet slagterforretning i Gl. Holte. Nu må kunderne til Holte.

Vildt foran forretningen efterår 1986.
Billeder venligst udlånt af Keld Flittner

Tobaksforretningen

Af Lillian Stegemüller

I 1950 startede min svigerfar, Rudolph Wilhelm Stegemüller, tobaksforretningen Malmbergsvej 1 i Gl. Holte. Rudolphs far – Wilhelm Rudolph Stegemüller, var indvandret fra Tyskland. Han var hattemager og havde arbejdet på Skodsborg Hattefabrik.

Efter en arbejdsulykke på en fabrik i Trørød mistede min svigerfar den ene arm og skulle derfor finde en anden levevej. Han fik så mulighed for at åbne en tobaksforretning i en af de netop byggede forretninger i Skoleparken. Mine svigerforældre forventede ikke den store omsætning, men heldigvis holdt det ikke stik, og det varede ikke længe før min svigermor, Tove Stegemüller, også tog del i det daglige arbejde.

Mine svigerforældre boede på Malmbergsvej nr. 14. Her boede min mand og jeg også et par måneder, indtil vi fik vores egen lejlighed i nr. 36. Senere flyttede vi ned i rækkehusene på Malmbergsvej.

Min svigerfars store hobby var brevduer. Dem havde han i et dueslag nede på Skovly pige hjem. Det var jo lige ved siden af. Var duerne ikke vendt hjem fra langtursflyvning mandag morgen, ringede han hjem, og så måtte Tove skynde sig ned i forretningen og passe den. Det var vigtigt for ham at komme ned til dueslaget og vente på duerne. Ringen skulle tages af benet og stemples i kontroluret lige så snart duerne var hjemme. Man ville jo gerne vinde.

Rudolph og Tove Stegemüller i forretningen, 1951

Forretningen gik som sagt godt, og efterhånden blev der også brug for en mand på fuld tid og en halvdagsdame. I 1966 overtog min mand, Bent Stegemüller forretningen. Som svigerdatter og kone måtte jeg også træde til engang imellem, ikke mindst når der var tips onsdag, og travlt om lørdagen. Det var altid rart at komme ned i forretningen, for der var altid en masse rare kunder med en god historie eller lidt problemer, som det kunne være rart at få talt om.

Min svigerfar var meget glad for børn, og de fandt ofte vejen forbi enten til eller fra Gl. Holte skole. Senere er det gået op for mig, at også vores egne børn lige smuttede forbi. Der vankede altid lidt godt fra farfar.

I 1979 solgte min mand forretningen. I dag er der desværre ingen af de tidligere indehavere tilbage, og forretningen eksisterer ikke mere. Det er en lidt trist afslutning på mange gode år med mange rare kunder.

Billede venligst udlånt af Lillian Stegemüller

Gl. Holte filialbibliotek

Af Sonja Worsøe

Der er en lang tradition for et bibliotek i Gl.Holte. Det første blev oprettet allerede i 1911 - i et skab i forsamlingshuset, åbent een gang om ugen. 1921 flyttede biblioteket til Gl. Holte Skole. Herfra til en lejlighed i Skoleparken, indtil det i 1968 flyttede ind på førstesalen over forretningerne. Her lå det, til det blev nedlagt i 1984.

Det var et dejligt lokale på 200 kvadratmeter, vinduesparti i hele gavlen og arkitekttegnede reoler og møbler. Det var opdelt i et læsehjørne med aviser og tidsskrifter og en lille håndbogssamling, en voksenafdeling med skøn-og faglitteratur - og sidst, men ikke mindst en meget brugt børneafdeling. Bogsamlingen var ikke stor, men tilpasset behovet, og der var daglig transportforbindelse til hovedbiblioteket.

Møblerindretning fra biblioteket.

Interiør fra biblioteket 1968.

Befolkningsunderlaget var på 6 000, heraf 2 000 fra Trørød. Mange kom fra Skoleparken, der var to døgninstitutioner i området, samt fru Flatau's skovbørnehave, der var flittige brugere. . . .

Åbningstiden var i 1984. 24 timer ugentlig, og udlånet var ca. 60 000 enheder årligt. Heraf lidt flere til børn end til voksne. Vi var to fuldtidsansatte og een på halv tid.

Jeg blev ansat som leder i 1976. Mine kollegers udsagn var ikke så opmuntrende: en var blevet tisset over fødderne, da hun trådte udenfor, og den tidligere leder havde måttet indføre regler om udelukkelse i et stykke tid, mest for nogle af drengene. Heldigvis fik jeg hurtigt et godt forhold til de meget livlige knægte, der jo blot kedede sig og brugte biblioteket som varmestue.

Jeg husker en episode ved juletid, hvor en havde fået fat i et halvt kilo marcipan, som han formede til små kugler og kastede rundt i lokalet. Mit temperament, og det at han lå og flød i en af sækkestolene, fik mig til at gå hen imod ham med løftet hånd - ren refleks. Han så op: "Du slår ikke!". "Nej, nej", svarede jeg og strøg ham blidt over kinden (også refleks). Han blev fuldstændig til grin, og alle rødderne forsvandt, så hurtigt de kunne, uden at tabe ansigt. Heldigvis kom de snart igen, og jeg slap for en overskrift i Det Grønne Område: Bibliotekar slår låner!

Der kom mange børn, der var jo ikke så mange institutionspladser dengang; enkelte var lidt for-
sømte, og havde ikke nok tøj på i vinterkulden, så jeg fik lov at varme hænder, ligesom de varmede
mit hjerte.

Jeg husker de dejlige lånere, der virkelig brugte biblioteket, og jeg lærte meget i Gl. Holte, først og
fremmest, at man ikke er så klog, som man sommetider selv tror. En dag kom en tilsyneladende
meget forslidt kvinde, ca. 50 år. Umiddelbart tænkte jeg, hun skal nok have noget let, der kan forjage
en trist hverdag. Men nej, hun kom for at kritisere og diskutere den sidste oversættelse af en engelsk
klassiker, som hun havde sammenlignet med de forrige oversættelser. Der stod jeg med en vis faglig
ballast, og følte mig meget lille og flov over mine egne fordomme. Ja. Der var mange dejlige lånere,
som virkelig værdsatte den gode bogbestand og den lidt mere personlige betjening, end den der kan
ydes på et stort sted. Og nydelsen var virkelig gensidig, for jeg var meget glad for min tid i Gl. Holte.
Min egen far var mekaniker og min mor hjemmegående, og jeg var vokset op i et socialt boligbyg-
geri, så det var næsten som at komme hjem.

Men jeg kunne måske godt have undværet de tørstige, højtalende herrer, der altid stod nedenfor.
Om sommeren måtte vi have vinduerne åbne, og så var vi underholdt fra morgenstunden. Men de
generede mig aldrig - det var kun lyden. En gang blev min mand spurgt, hvordan han turde lade
mig være alene deroppe. "Jo" svarede han. "I er der jo til at passe på hende." "Det passer" var svaret.
Een gang måtte jeg dog have hjælp af Politiet. Den mest berusede og usønderede af dem alle var det
lykkedes at komme op ad trappen med en halv flaske snaps i hånden. Gå igen ville han ikke, og jeg
magtede ikke selv at bugsere ham ned. Da de flinke betjente dukkede op, vinkede han glad til dem:
"Men så skal I også køre mig helt hjem". Vi plejede at låne ham allerede kasserede billigkrimier, for så
slap vi for at kassere de nye, når han havde haft dem med i den ruin, hvor han overnattede.

Den 1. juli 1984 var det desværre slut med Gl. Holte Bibliotek. Jeg havde haft en uges ferie og sad
glad og veloplagt på min stol, da jeg fik en opringning fra en kollega, der spurgte om jeg sad ned, for
det var nok klogt, når jeg nåede til dagsordenen for det næste komunalbestyrelsesmøde. Og der stod
det så, som for en stund væltede min lille verden, og som kom til at betyde en hel del for mange
mennesker: Ganske uhørt, var det vedtaget mellem første og anden behandling, og uden forudgå-
ende offentlig debat og høring, at Gl. Holte bibliotek skulle nedlægges. Det var vedtaget med 1 stem-
mes flertal af de konservative, som i 62 år havde haft absolut majoritet i komunalbestyrelsen.

Det var et chok for alle, personale og lånere. Trods protestmarch til rådhuset og underskrift-
indsamling blev det lukket. Men nogle brugere dannede en Arbejdsgruppe for Genoprettelse af
Gl. Holte Bibliotek. Det var en stor opmuntring og medvirkende til at Mariehøj Bibliotek blev oprettet.

Billederne venligst udlånt af Byhistorisk Arkiv

Efterskrift

For børnene i dag er det meget anderledes at bo i Skoleparken, end det var i halv-tredserne og frem. Hovedårsagen er selvfølgelig at kvinderne ikke mere går hjem-me, men arbejder ude ligesom mændene. Børnene er følgelig på institution. Des-uden er der heller ikke så mange børn i opgangene nu som dengang. Og da bebo-erne nødtigt flytter fra bebyggelsen, er gennemsnitsalderen også steget.

Boligerne er stadig tidssvarende, da de har været igennem flere renoveringer og forbedringer. Når man bliver ældre og har svært ved at klare trapperne, er det muligt at flytte til en lejlighed i stueplan – eller til en af de andre afdelinger i boligselskabet.

Vi har indtrykket af at Skoleparken stadig er et dejligt sted at bo, både for gamle og unge. Hvis man har lyst til at være social er der rig mulighed for det, og har man lyst til at passe sig selv, er det også en mulighed.

Vi har i arbejdet med denne bog oplevet en stor social samhørighed. Skoleparken er vitterlig en moderne 'landsby' i kommunen. Mange har familie på stedet, og generationerne bor mange steder næsten dør om dør.

Flere af forretningerne overlever stadig, på trods af de store supermarkeds kæder i Holte og Trørød. Specielt for de ældre er det dejligt at have en købmand i nær- området.

På vej hjem fra Gl. Holte Skole - 1952. Billede venligst udlånt af Vivie Ruff

Personer der har bidraget til bogen:

Børge Eilenberg
Emmy Eilenberg
Grethe Aistrup
Birthe Espersen
Keld Flittner
Anne Marie Hansen
Lizza Hornum
Kurt Hyldbo
Lizy Hyldbo
Martha Jensen
Birte Kristensen
Mona Larsen
Elke Mortensen
Connie Nielsen
Lene Poulsen
Vivie Ruff
Lotte Salling Reimer
Jørgen Schunck
Lillian Stegemüller
Ina Tangaa
Johannes Tangaa
Lisbeth Tinning
Inger Thomassen
Sonja Worsøe

Vi slutter vores beretning med et par citater:

“Vi kaldte stedet for *Stormfulde Højder*. Det var placeret på en bakketop, og der var ingenting rundt om til at give læ; det blæste altid.”

Udtalt af Birthe Kristensen

“Grødslottet, blev stedet kaldt ude i byen. Det var sådan en luksus og så dyrt at bo her, at man kun havde råd til at spise grød. Men det gik jo alligevel, og i dag kan man jo ikke påstå, at det hverken er luksus eller dyrt.”

Udtalt af Lizza Hornum

Luftfoto af Skoleparken - Gl. Holte © Aerodan luftfoto